

Χριστὸς Ἀνέστη, εὐχόμεθα ἐγκαρδίως τοῖς πᾶσι

TAX. ΤΕΛΟΣ ΚΑΤΕΒΛΗΘΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΑΪΟΣ 1988

Ἔτος ΛΗ'

Αριθ. Φύλλου 819

Τιμή φύλλου Δρχ. 30 Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 106 82 ΤΗΛ. 36.28.280

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟΝ ΜΗΝΥΜΑ 1988

Παντὶ τῷ πληρώματι τῆς Ἐκκλησίας.

Χάρις, ἔλεος καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ.

Πατρικῶς ἐπευλογοῦντες Ὑμᾶς καὶ ἐπευχόμενοι τῇ σωτήρια, χαιρετισμὸν Πασχάλιον ἐν ἀγάπῃ πολλῇ ἀπευθύνομεν Ὑμῖν ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι.

Ἡξιώθημεν καὶ κατὰ παρόν ἔτος ν' ἀπολαύσωμεν πνευματικῶς τὸ κατανυκτικὸν στάδιον τῆς ψυχοφελοῦς καὶ ἁγίας Τεσσαρακοστῆς προπαρασκευαστικῶς διὰ τὴν ἐπαξίαν ὑποδοχὴν τῆς λαμπρᾶς καὶ μεγάλης ἡμέρας τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου.

Με ἀπλετον ἐνθουσιασμόν καὶ χαρὰν ὑπέργειον ὑποδεχόμεθα τὴν ἑορτὴν τῶν ἑορτῶν ἢ μᾶλλον τὸ ἐπικέντρον τῶν ἑορτῶν τοῦ ἔτους, τὸ Θεῖον Πάσχα, πανηγυρίζοντες ἀφ' ἑνὸς τὴν λύτρωσιν μας ἀπὸ τὸν σκοτεινόμορφον Ἀδὴν καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν περί-

τρανον ἀπόδειξιν τῆς ἀληθεστάτης εἰς Χριστὸν πίστεώς μας διὰ τῆς βεβαιούσης ἐνδόξου Ἀναστάσεώς Του.

Ὁ νικητὴς τοῦ θανάτου ἐπισφραγίζει τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων τοῦ Θεοῦ Παύλου ὅτι, «Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί, ἐδικαιώθη ἐν Πνεύματι, ὡφθῆ ἀγγέλοις ἐκηρύχθη ἐν Ἐνθεοῖν ἐπιστεύθη ἐν κόσμῳ. (Τιμ. Α-Γ 16).

Θαῦμα θαυμάτων μέγα! Ὁ πρό ὀλίγου νεκρὸς ἐν τῷ μνήματι ζῶν καὶ ὁρατὸς γίνεται καὶ ψηλαφητὸς ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ διαλύων κάθε ἀμβολίαν καὶ δυσπιστίαν ἀνθρώπινον, καὶ καθιστῶν τὴν πίστιν ἀπόδειξιν, βεβαιουμένην διὰ τῶν αἰσθη-

σέων πρὸς φίμωσιν καὶ κατασχύνῃν τῶν ἀρνητῶν τῆς πίστεώς μας.

Ἰδοὺ καὶ πάλιν ὁ Χριστὸς ἐν μέσῳ τῶν μαθητῶν Του μετὰ τὴν Σταύρωσιν καὶ τὸν θάνατόν Του!

Ἰδοὺ τὸ μνῆμα παραδόξως σύμβολον τῆς σωτηρίας μας, διότι ΕΚ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΑΝΕΤΕΙΛΕΝ Η ΖΩΗ!

Ἀγαπητοί.

Ἐορτάζομεν κατ' ἔτος μέ ἐξαίρετον ἐπισημότητα καὶ λαμπρότητα τὴν μεγάλην ἐπέτειον τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, σκιρτήματα δὲ χαρᾶς δονοῦν τὰς ψυχὰς μας.

Ἀπολαμβάνομεν καὶ ἐφέτος τὴν γλυκεῖαν καὶ ἀνέκφραστον ἀγαλλίασιν πού αἰσθάνεται κάθε Χριστιανικὴ ψυχὴ μὲ τὸ ἄκουσμα τοῦ θαυμασίου ὕμνου «Χριστὸς Ἀνέστη» καὶ ὅλοι ἐπαναλαμβάνομεν πολυλάκις τὸ αὐτὸ μελωδικὸν τροπάριον τῆς χαρᾶς καὶ τῆς νίκης.

Ἀπευθύνομεν εἰς ἀλλήλους χαιρετισμὸν εὐφρόσυνον καὶ ἀνταλλάσσομεν ἀσπασμὸν ἀγάπης μὲ πασχαλινὰς εὐχὰς κατὰ τὸ «ἀλλήλους περιπτυσώμεθα» ὡς προοίμιον ἀπαραίτητον διὰ τὴν ὀφειλομένην συγχώρησιν πού ὁ καθείς εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ δώσῃ εἰς τὸν λυπήσαντα αὐτόν ἀδελφόν, κατὰ μίμησιν τοῦ συγχωροῦντος τὰς ἁμαρτίας μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Βαστάζομεν δὲ καὶ τὴν πασχαλινὴν λαμπάδα εἰς ἔνδειξιν τοῦ ἁγίου φωτός τῆς Ἀναστάσεως πού διαλύει τὰ σκότη τῆς ἁμαρτίας, ἐνῶ αἱ καρδίαι μας πάλλουν ἀπὸ συγκίνησιν μὲ πληρότητα πίστεως διὰ τὸ μέγα καὶ σωτήριο γεγονός πού ὁ Κύριος μᾶς ἐπεφύλαξε ὡς ὁμοίωτα τῆς Θείας Εἰκόνας Του. Ἔλαβε σῶμα ἀνθρώπινον ὁ Ὑπέρθεος ἐκτὸς ἁμαρτίας καὶ μᾶς ἐπεσκέφθη ὁρατῶς. Ἐδίδαξε διὰ τοῦ παραδείγματος τῆς ἁγίας ζωῆς Του τὸν κατὰ Θεὸν βίον εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, ἐδίδαξε προσέτι τὴν ἀληθῆ εἰς ἓνα Θεὸν πίστιν ἀποσπᾶσας ἡμᾶς ἀπὸ τῆς εἰδωλολατρείας, ἐθυσιάσθη ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ διὰ τὴν ἐξαγοράν μας ἀπὸ τὸν διάβολον, ἔχυσε ὅλον τὸ Πανάγιον Αἷμα Του ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ διὰ νὰ πλύνῃ τὸν βόρβορον τῶν ἁμαρτιῶν μας καὶ μᾶς παρέδωκε εἰς τὸ διηνεκές τὴν ζωοποιὸν θυσίαν τῆς ἁγίας σαρκὸς Του διὰ τῆς συντελουμένης καθ' ἑκάστην φρικτῆς ἱεουργίας ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπέζης, ἵνα μεταλαμβάνοντες ἐκ τοῦ Ποτηρίου τῆς Ζωῆς συμμετέξωμεν τῆς συγγενείας Του καὶ ἁγιασθῶμεν, Θεοῦμενοι κατὰ χάριν.

Τέλος, συνέτριψε τὸν θάνατον ἀναστάς ἐκ νεκρῶν εἰς μαρτυρίαν τῆς παντοδυνάμου Θεότητός Του, «ὁδοποιήσας πάσῃ σαρκὶ τὴν ἐκ νεκρῶν

Αὐτοῦ Ἀνάστασιν» κατὰ τὸν μέγαν Βασίλειον, δηλαδὴ διανοίξας Αὐτὸς τὸν δρόμον πρῶτος διὰ νὰ ἀκολουθήσῃ ὅλη ἡ μετὰ ταῦτα ἀνθρωπότης εἰς τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν, ὅταν θὰ ἐπανεέλθῃ ἐν δόξῃ διὰ νὰ κρίνῃ τὸν κόσμον.

Τοιοῦτον ἐν ὀλίγοις τὸ περιεχόμενον τοῦ νοήματος τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ διὰ τοῦτο, ὡς ὑψηλὸν καὶ μέγα, ἀρμόζει διὰ ἑορταστάς ἔχοντας ὑψηλὸν φρόνημα πίστεως καὶ ἀρετῆς.

Ναὶ ἀγαπητοί μου! Αὕτῃ εἴθε νὰ εἶναι ἡ ἐπιδίωξις τῆς ζωῆς μας! Ἡ ὀρθὴ πίστις καὶ ἀρετὴ, διότι τότε ἀξιολογεῖται καὶ ἀξιοποιεῖται ἡ Σταυρική θυσία ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ τοῦ Λυτρωτοῦ μας.

Ἄς ἐπιδιώξωμεν ὄχι τοὺς τύπους ἀλλὰ τὴν οὐσίαν. Ἄς ὑψώσωμεν ἀναποσπᾶστος τὸ βλέμμα μας εἰς τοὺς οὐρανοὺς, τὴν μέλλουσαν πατρίδα μας καὶ ἂς μὴ παρασυρόμεθα ἀπὸ τὰ ἁμαρτωλὰ θέλητρα τοῦ ματαίου καὶ ἀπατηλοῦ τούτου κόσμου ἀλλὰ ἂς λάβωμεν ἐσωτερικὴν πληροφορίαν ὅτι ὁ ἑορτασμός μας ἔχει ἀνταπόκρισιν εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

Ὁφείλεται διὰ τοῦτο ἐπαγρύπνιαις καὶ ἐντατικότης προσοχῆς, διότι ζῶμεν εἰς τὴν χειρίστην τῶν ἐποχῶν χωρὶς παράδειγμα ἀρετῆς, καὶ μόνον ἐκ τῆς μελέτης χριστιανικῶν βιβλίων ὀρθοδόξου περιεχομένου δυνάμεθα νὰ ἀντλῶμεν διδάγματα. Ὁ τρόπος αὐτὸς θὰ ὁλοκληρώσῃ τὴν ἐπιτυχίαν μας καὶ θὰ στεφανώσῃ τὴν ζωὴν μας, ἐπειδὴ ζῶμεν ἐν μέσῳ ἀποσυντεθημένης κοινωνίας ἐκ τοῦ πλεονασμοῦ τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἀθείας.

Τοῦτο ἀπαιτεῖ καὶ τὸ τιμητικὸν ὄνομα τοῦ Γνησίου Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ ὅπερ φέρομεν, ἐάν ἐπιθυμῶμεν νὰ φανῶμεν ἀντάξιοι τῆς κλήσεώς μας. Διὰ τοῦτο ἀγαπητοί, ἡ Ἀναστάσιμος λαμπάδα μας ἂς φωτίσῃ διὰ τῆς εὐαγγελικῆς ζωῆς μας τὸν δρόμον τῶν συνανθρώπων μας ὥστε γενόμενοι καλὸν παράδειγμα πρὸς μίμησιν νὰ ἐκπληρωθῇ εἰς ἡμᾶς ὁ λόγος τοῦ Κυρίου. «Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ἡμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων ὅπως ἴδωσιν ἡμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ἡμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς».

Ἐπὶ τούτοις, δεχθῆτε καὶ αὐθις θερμὰς καὶ ἐγκαρδίους εὐχὰς μετὰ συναφῶν Ἀναστασίμων προσήσεων τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, ὅπως ἑορτάζετε ἐν χαρᾷ εἰς ἔτη πολλά καὶ ἐν ὑγείᾳ ψυχῆς καὶ σώματος τὴν σωτήριον Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου. Πάντες δὲ ἀξιοθελήμεν καὶ τῆς ἐνδόξου αἰωνίου Ἀναστάσεως ἐν Οὐρανοῖς. Γένοιντο.

Διὰ τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Σύνοδον
ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος, ὁ Β' Πρόεδρος

Η ΕΙΣ ΑΔΟΥ ΚΑΘΟΔΟΣ

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ Ἐπὶ τῇ Ἀναστάσει τοῦ Κυρίου!

ΠΡΟΣ

Τοὺς Εὐλαβεστάτους Ἱερεῖς, τὰς σεπτὰς Ἀδελφότητας τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ τὸ εὐσεβὲς χριστιανικὸν πλήρωμα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ΓΟΧ Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας.

(Ἀναγνωσθήτω ὑπὸ τῶν Ἐφημερίων, ἀφοῦ ἀναγνωσθῇ τὸ Ἑωθινὸν Ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ ψαλλῇ τὸ τροπάριον, «Χριστὸς Ἀνέστη»).

Χάρις καὶ Εἰρήνη ὑμῖν παρὰ Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος, παρὰ τῆς ἐμῆς δὲ μετριότητος εὐχὴ καὶ εὐλογία.

Τέκνα μου πιστὰ καὶ λίαν ἀγαπητά,
Χριστὸς Ἀνέστη! «Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς Παντοδύναμος, εὐφροσύνη αἰώνιος». «Νῦν πάντα πεπληρῶται φωτὸς, Οὐρανὸς τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια».

Τί καὶ ἂν ἐφρουροῦσαν οἱ βλοσυροὶ φύλακες τὸν Ζωοδόχον Τάφον; Τί καὶ ἂν ἀγρυπνοῦσε ἡ Πάνοπλος «κουστωδία»; Ὁ Χριστὸς, θραύσας τὰ δεσμὰ τοῦ ἄβυσσάλου Ἀδου, «τὸν θάνατον θανάτῳ πατήσας», ἠγέρθη ἐκ νεκρῶν «τρίήμερος», ὅπως τὸ εἶχεν ὑποσχεθεῖ εἰς τοὺς μαθητάς Του. Καὶ τὸν φρικτὸν Γολγοθὰν διεδέχθη ἡ λαμπροφόρος Ἀνάστασις, τὸ θαῦμα τῶν θαυμάτων!

Μὲ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου συνεντρίβη ὁ Ἀδης. Καὶ ὅπως λέγει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος, ὁ Ἀδης «ἐπικράνθη, διότι κατηργήθη. Ἐπικράνθη, διότι ἐνεπαίχθη. Ἐπικράνθη διότι κατηρέθη». Πού σου, θάνατε τὸ κέντρον, πού σου Ἀδὴ τὸ νίκος; Ἀνέστη Χριστὸς καὶ σὺ καταβέβλησαι.

Μὲ τὴν Ἀνάστασιν Του ὁ Χριστὸς ἐπεβεβαίωσε, κατὰ τὸν ἀμειψόστερον τρόπον, τὴν θεότητά Του. Κατέδειξεν ὅτι εἶναι πράγματι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, Παντοδύναμος, ὅπως καὶ ὁ Οὐράνιος πατὴρ Του, καὶ ὅτι τὸ κήρυγμά Του εἶναι ὄντως θεόπνευστον. Καὶ κατετρόπωνε τοὺς δῶκτας Του ἀρχιερεῖς, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους, οἱ ὅποιοι μετὰ σατανικῆς πανουργίας εἶχον διοργανώσει τὴν παράνομον σύλληψίν του καὶ καταδίκν του.

Ἦλθεν στὸν κόσμον ἀπεσταλμένος τοῦ Πατρὸς

Του καὶ ἐνσαρκωτῆς τῆς Εὐσπλαχνίας Αὐτοῦ. Καὶ ἐπορεύθη εἰς τὸ «ἐκούσιον πάθος», διὰ τὴν «ἡμῶν σωτηρίαν». Ἐπρεπε νὰ ὑποστῇ τὸν θάνατον καὶ μάλιστα «θάνατον Σταυροῦ», διὰ νὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ δικαίωσις τῆς Θεότητάς Του, διὰ τῆς Ἀναστάσεώς Του, ὥστε νὰ γίνῃ πιστευτὴ καὶ καρποφορήσῃ εἰς τὸν ἀγρὸν τῆς Αἰωνιότητος ἢ σωτηριώδους Διδασκαλίας Του, ἡ ὁποία εἶναι ἀποθησαυρισμένη εἰς τὸ Ἱερὸν καὶ Ἅγιον Εὐαγγέλιόν Του.

Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Μέγας τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος βροντοφωνεῖ: «Εἰ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ἡμῶν». Ἡ Ἀνάστασις ἀποτελεῖ τὸν θεμέλιον λίθον τῆς ἀμωμῆτου Ὁρθοδόξου εἰς Χριστὸν Πίστεως καὶ ἀπαρχῆς καὶ τῆς ἰδικῆς μας Ἀναστάσεως. «Χριστὸς ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων», λέγει Θεορρήμων Παῦλος.

Περιπόθητα τέκνα μου,

Ἄς φωτισθῶμεν ἀπὸ τὸ ἀνέσπερον φῶς τῆς πανεκλάμπρου καὶ πανενδόξου Ἀναστάσεως τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Πίστεως καὶ σωτηρίας μας, διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργων ἀγαθῶν καὶ τῷ Θεῷ εὐαρέστων.

Ἡ Ἀνάστασις Του, ἃς σημάνῃ καὶ τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρωμένων ἐκ τῆς ἀπιστίας καὶ τῶν αἵρέσεων ψυχῶν τῶν ἀνθρώπων. Ἄς σημάνῃ, ἀκόμη καὶ τὴν ἀνάστασιν τῶν παγωμένων ἐκ τῆς ἀδιαφορίας πρὸς τὴν ἀκαινοτόμητον Ὁρθοδοξίαν καὶ τὸ πατροπαράδοτον Ἑορτολόγιόν της συνειδήσεων τῶν Ἑλλήνων καὶ ἰδίως τῶν ἀρμοδίων.

Καὶ ἃς προσκυνήσωμεν καὶ δοξολογήσωμεν, μετ' ἀκλονήτου πίστεως καὶ βαθείας εὐλαβείας, τὸν θριαμβευτὴν τοῦ θανάτου καὶ Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴν μας καὶ ἀναφωνήσωμεν ἐν ψυχικῇ ἀγαλλιάσει, κατὰ Θεὸν ἀγάπῃ, ἱερᾷ ὑπερηφάνειᾳ καὶ στέντορειᾳ τῇ φωνῇ:

Ἀ λ η θ ῶ ς Ἀ ν έ σ τ η ὁ Κ ύ ρ ι ο ς!
Μετὰ Πασχαλίων εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν

ὁ

Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας
ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΠΑΣΧΑ, ΚΥΡΙΟΥ ΠΑΣΧΑ

Δανειζόμεθα από τόν Πασχάλιον Κανόνα, τοῦ ἁγίου Ι. Δαμασκηνοῦ διὰ νά προσδιορίσωμεν τό ἐπίσημον τῆς ἡμέρας, τῆς ἐκ τοῦ Τάφου Ἀναστάσεως τοῦ Λυτρωτοῦ μας.

Πάσχα, Κυρίου Πάσχα εἶναι ἡ μυριόστομος ἰαχή ἡ ὁποία ἐπαναλαμβάνεται ἀπό τά χεῖλη τῶν ὁπαδῶν Ἐκείνου, ποῦ ἐπίστευσαν εἰς αὐτό τό θριαμβευτικόν γεγονός τῆς Ἀναστάσεως καί οἱ ὁποῖοι τό διακηρύσσουν ἐξ ὅλης ψυχῆς καί καρδίας. Πίστις χριστιανική σημαίνει, μιά θετική καί ἀτράνταχτη κατακεκρωμένη παραδοχή εἰς αὐτό τό ὑπερφυές θαῦμα τῶν τῶν αἰώνων ὅτι ὁ Ἀρχηγός τῆς Χριστιανικῆς πίστεως ἀνέστη πρῶτος ἐκ νεκρῶν, γενόμενος οὕτω «Πρωτόκοκος» αὐτῆς τῆς μακαριστῆς πραγματικότητος.

Τό Χριστός Ἀνέστη ἐκ Νεκρῶν τό ὁποῖον ἀκούεται, τά πρῶτα δευτερόλεπτα μετά τό Μεσονύκτιον τοῦ Μεγάλου Σαββάτου πρὸς Κυριακὴν, θά λέγεται καί θά ἐπαναλαμβάνεται τεσσαράκοντα ὁλοκλήρους ἡμέρας, μέχρις τῆς Ἀναλήψεως εἰς Οὐρανοῦς τοῦ Κυρίου, διότι Αὐτός ὁ Κύριος εἰς αὐτάς τὰς ἡμέρας ὥράθη καί «συναυλίσθη» μετά τῶν μαθητῶν Του, ὅπως ἐπιγραμματικά γράφει καί ἐπικυρώνει τὴν ἀδιάφυστον ἀλήθειαν ὁ Θεῖος Παῦλος «ὅτι ἠγέρθη ὁ Κύριος ὄντως καί ὥφθη Σίμωνι» Λουκ. 24.34. Αὐτά ποῦ γράφονται καί ἀκούονται παρὰ τοῦ τύπου καί τῶν μέσων μαζικῆς ἐνημερώσεως εἶναι ψευδολογία, ἀπάτη τοῦ κόσμου τούτου, κενοὶ λόγοι, γιὰ νά παρασύρουν τοὺς «χλιαρά πιστεύοντας» εἰς τὴν ἀπιστίαν καί ἀθεΐαν, τὴν ὁποίαν ἐπαγγέλλονται.

Οἱ ἐπὶ σαράντα ὁλοκλήρους ἡμέρας τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς προετοιμασία τοῦ πιστοῦ ἦτο διὰ νά ἀκοῦση οὗτος τό μεσονύκτιον τοῦ εὐλογημένου Σαββάτου; Χριστός Ἀνέστη ἐκ Νεκρῶν, Θανάτῳ Θάνατον πατήσας καί ἐν τοῖς ἐν τῇ μνήμασι ζῶν ἡμῶν χαρισάμενος. Ὅτι ὁ Κύριος διὰ τοῦ θανάτου Του «ἐπάτησε» – κατήργησε τό κράτος τοῦ θανάτου καί διὰ τῆς Ἀναστάσεως Του ζῶν ἡμῶν ἐχαρίσατο εἰς ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα. Ζωὴ καί χαρὰ καί ἀπειρος εὐλογία διαχέεται ἀπὸ τὸν κενόν τάφον τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ζωῆς, ποῦ ὡς Παντοδύναμος Θεὸς ἐξεμηδένισε τὰς Ἀρχάς καί Ἐξουσίας τοῦ Σκότους, καί Νικητῆς ἀκατάβλητος ἵσταται ἐνώπιόν μας εἰς αἰῶνας αἰώνων.

Ὁ προαιώνιος Λόγος τοῦ Πατρός ἐνίκησεν τὸν Θάνατον καί «πλέον θάνατος οὐκέτι κυριεύει» κατὰ τὸν χρυσερρήμονα Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον. Ὁ κατηχητικός λόγος του, εἶναι ἓνα διθυραμβικόν ἐπίτευγμα τοῦ Κατηχητικοῦ λόγου τῆς Ἀναστάσεως

«Μηδεὶς φοβείσθω θάνατον ἡλευθέρωσε γὰρ ἡμᾶς ὁ τοῦ Σωτῆρος θάνατος» καὶ ἐσβυσεν αὐτὸν ἡμέρας τῆς οὗτος ἀκούεται κατὰ τό τέλος τῆς Θ. Λειτουργίας καί ἡ μυριόστομος καταφατική ἰαχή τῶν πιστῶν εἶναι ἀκόμη ἑναυλος εἰς τὰ ὅσα μας ὅτι ὁ Κύριος τῆς δόξης ἀνελθὼν, ἐν τῷ Σταυρῷ καί ἀφήσας τό πνεῦμα Του ἐπορεύθη εἰς τὸν Ἄδην κηρύξας ἐκεῖ καί θραύσας τὰ κλεῖθρα του, συνήγειρε πάντας τοὺς διὰ μέσου τῶν χιλιετιῶν νεκρούς καί τοὺς προώρισε τοὺς ἀξίους διὰ τὴν θείαν μακαριότητα. Ἀλλὰ καλὸν εἶναι νά ἀνατρέξωμεν εἰς τὸν θαυμαστὸν κανόνα τῆς Κασσίας, εἰς τό σημεῖον ὅπου λέγει διὰ τὴν Αὐτοζωὴν, τὸν Κύριον;

«ἀφυπνῶσας ὑπερφυῶς, ὕπνον φυσίζων καὶ ζῶν ἐγείρας ἐξ ὕπνου καὶ τῆς φθορᾶς, ὡς Παντοδύναμος»

διὰ νά ἐννοήσωμεν καλύτερα τό ἄκρως ἐπίσημον τῆς ἡμέρας.

Ἦτο ἀδύνατον ὁ Κύριος αὐτός, ἡ ὄντως ζωὴ καί τό φῶς, νά μὴν ἐγείρετο ἐκ τοῦ Τάφου, δυνάμει Αὐτοῦ καί ἐξουσία, καί αὐτὸ παρακαλοῦσαμεν, ψάλλοντες «δεῖξον ἡμῖν καὶ τὴν ἐνδοξὸν Σου Ἀνάστασιν». Αὐτὸ τό μεγάλο μῆνυμα τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως καί ἡ παραμονὴ Του μεταξύ τῶν μαθητῶν ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας εἶναι ἀτράνταχτη ἀλήθεια, ὡς τὴν ἀναγράφει ὁ Θ. Παῦλος. Α' Κορινθ. 15.6.

«Ἐπεὶτα ὥφθη ἐπάνω πεντακοσίους ἀδελφοῖς ἐφάπαξ, ἐξ ὧν οἱ πλείους μένωσιν ἕως ἄρτι»

Καλὸν εἶναι νά διατυπώσωμεν καί τὴν γνώμην τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ ὅτι ὁ Κύριος ἐφάνη πρῶτον εἰς τὴν Θεομήτορα Μαρίαν τὴν Παρθένον, ὡς ἀναφέρει εἰς τὴν ΙΣΤ' ὁμιλίαν του:

«Τό γὰρ τῆς Κυρίου Ἀναστάσεως Εὐαγγέλιον, πρώτη πάντων ἀνθρώπων, καθάπερ καὶ προσηκόν ὑπῆρχε καὶ δίκαιον, ἡ Θεοτόκος παρὰ τοῦ Κυρίου ἐδέξατο, καὶ αὕτη τοῦτον ἀναστάντα πρὸ πάντων εἶδε, καὶ τῆς

αὐτοῦ θείας ὁμιλίας ἀπήλαυσε, καὶ οὐκ εἶδεν ὀφθαλμοῖς μόνον αὐτόν, καὶ αὐτήκοος αὐτοῦ γέγονεν, ἀλλὰ καὶ χερσὶν ἤψατο πρώτη καὶ μόνη τῶν ἀχράντων ἐκείνου ποδῶν, κὰν οἱ Εὐαγγελιστὰὶ ταῦτα πάντα φανερώς οὐ λέγουσι, μὴ θέλοντες τὴν Μητέρα προσφέρειν εἰς μαρτυρίαν, ἵνα μὴ τοῖς ἀπίστοις ὑποψίας ἀφορμὴν δῶσιν».

Καὶ οἱ τέσσαρις Εὐαγγελιστὰὶ Ματθαῖος, Μάρκος, Λουκᾶς καὶ Ἰωάννης ἀναφέρουν αὐτὸ τὸ οὐσιαστικὸν γεγονὸς τῆς Ἀναστάσεως, καθ' ἃ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐνετείλατο, καὶ ἔγραψαν. Αὕτη ἀποτελεῖ τὸ μοναδικὸν γεγονὸς πέριξ τοῦ ὁποῖου ὁλόκληρος ὁ Χριστιανισμὸς στηρίζεται καὶ χωρὶς αὐτὴν δέν νοεῖται χριστιανισμός, οὕτω ὁ Θ. Παῦλος ἀναφωνῶν λέγει: Α' Κορινθ. 15.14.

«Εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγείγερται κενὸν τὸ κήρυγμα ἡμῶν κενὴ καὶ ἡ πίστις ἡμῶν».

Καὶ τῷ ὄντι ὁλόκληρος ὁ Χριστιανισμὸς θὰ κατέρρεε χωρὶς αὐτὴν τὴν ἀδιάψευστον ἀλήθειαν. Καλὸν εἶναι νὰ ὑπενθυμίσωμεν ὅτι ὁ Κύριος ἔκαμεν ἑνδεκα ἐμφανίσεις εἰς τοὺς Ἀποστόλους, καθὼς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐξηγεῖ εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ τοὺς ἐνισχύει καὶ τοὺς δίδει τὰς ὑφίστας ἐντολὰς νὰ μαθητεύσουν πάντα τὰ Ἔθνη βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Συνέφαγεν, ὁ Κύριος, συνέπιεν καὶ ἐψηλαφίσθη ἀπ' ὅλους, ἰδιαίτερος δὲ ἀπὸ τὸν ἀπιστοῦντα Θωμᾶν ὁ ὁποῖος ψηλαφήσας χεῖρας, πόδας καὶ πλευράς Αὐτοῦ ἀνεφώνησεν «ὁ Κύριός μου καὶ Θεός μου».

Καὶ ἡμεῖς οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ παράδειγμα τῶν μαθητῶν φωνάζομεν ἐξ ὅλης τῆς καρδίας καὶ δυνάμεως ὅτι ὁ Κύριος καὶ Θεός μας Ἀνέστη ἐκ τοῦ Τάφου συναναστήσας τὴν πεπτωκυῖαν ἀνθρωπίνην φύσιν καὶ ἀναγαγὼν αὐτὴν εἰς τὸ πρῶτον κάλλος καὶ δόξαν.

Εἶναι φοβερόν νὰ ὑπάρχουν ἄνθρωποι ἀμφισβητοῦντες αὐτὴν τὴν θεῖαν πραγματικότητα! Εἶναι ποτὲ δυνατόν εἰς τοὺς ἀμφισβητοῦντας νὰ δοθῇ ζωὴ αἰώνιος, ἐφ' ὅσον μόνοι τῶν ἐπέσυρον τὴν κατάδικήν των;

«Ἀναστάσεως ἡμέρα λαμπρυθῶμεν λαοί» ὅπως ψάλλει ἡ Ἐκκλησία καὶ ἐν χοροῖς καὶ ὀργάνοις νὰ χορέψωμεν χαρμοσύνως διὰ τὸν ἀναστάντα Κύριον ποῦ ἐν τέλει εἶναι καὶ ἀνάστασις ἰδική μας.

Ἀλλὰ ἄς ἀφήσωμεν καὶ τὸν ἐν ἐσχάτοις χρόνοις ἐμφανισθέντα κραταῖον ρήτορα τῆς Ἐκκλησίας Κ. Καλλίνικον (Ὁμιλία ΛΓ' Κυριακῆς τοῦ Πάσχα) διὰ νὰ μᾶς καταυγάσῃ μὲ Πασχάλιον Φῶς.

«Ἡ βασίλισσα τῶν Ἐποχῶν μὲ τὴν βασίλισσαν τῶν ἑορτῶν συνεορτάζει καὶ τῇ δωρεῇ πᾶν ὅ,τι κάλλιστον. Συμπλέκονται ἀδελφικῶς Πάσχα καὶ Ἀνοιξίς καὶ μὲ τὸ φίλημά των προσλαμβάνουν ὅλα φαεινότητην χροιάν. Ὁ οὐρανὸς καθίσταται διαυγέστερος· ὁ ἥλιος χρυσοειδέστερος· τῶν ἀστέρων ὁ χορὸς μελιχρότερος· τὰ κύματα περιπτύσσονται τοὺς αἰγιαλοὺς ὥς οἱ ἄνθρωποι τοὺς ἀνθρώπους· αἱ πηγαὶ ἀναβρύουν διαυγέστεραι· οἱ ποταμοὶ ρέουν δαψιλέστεροι· τὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ στεφανόνουν τὴν φύσιν· σκιρτοῦν ἐπὶ τῆς χλόης τὰ ἄκακα ἄρνία· ὀργόνει ἡ ναὺς ἀφροστεφῇ τὴν θάλασσαν· πετὰ ἀπὸ ἄνθους εἰς ἄνθος ἡ μέλισσα ἐκμυζῶσα τῶν ἀνθέων τὸ ἥδιστον· παίζει τὴν σύριγγα ὁ ποιμὴν· «Ἡ βασίλισσα τῶν ἐποχῶν τῇ βασιλίδι τῶν ἡμερῶν πομπεύει.

Χριστὸς ἀνέστη! Καὶ μὲ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ ἀνέστη καὶ ἡ νενεκρωμένη φύσις ἐκ τοῦ χειμερινοῦ ληθάργου. Χριστὸς ἀνέστη! Καὶ μὲ τὴν ἀφύπνισιν τῆς φύσεως διανοίγονται ὥς ἡδύπνοοι κάλυκες αἱ καρδίαι τῶν εὐσεβῶν πρὸς εἰσοδοχὴν οὐρανοῦ χαρᾶς. Χριστὸς ἀνέστη! Καὶ θούρια ἄσματα θριάμβων ἀκούονται εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ ἀνορθοῦνται παραλελυμένα γόντατα ἐπὶ γῆς καὶ ὁ Ἀδὴς γυμνοῦται καὶ ὁ Σατὰν πιτρώσκειται κατὰ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ σκότος φυγαδεύεται, ἐπιφανέντος τοῦ ἀνεσπέρου Φωτός.

Χριστὸς ἀνέστη! Τί ἀληθέστερον τούτου; Ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ θὰ εἶνε εἰς αἰῶνας ἡ πυρίνη στήλη ἡ ἀπὸ ζωῆς εἰς ζωὴν πᾶσαν κοινωνίαν καθοδηγοῦσα. Ἡ θεία Πρόνοια ηὐδόκησεν, ἵνα διὰ μαρτυρίων πλείστων ἐνισχύσῃ τὴν πίστιν μας εἰς τὸ μέγα τοῦτο θαῦμα. Καὶ διὰ νὰ μὴ ἀπομείνῃ οὐδ' ὁ ἐλάχιστος ἐνδοιασμός, ἐπέτρεπεν ἵνα ὁ Ἀναστάς ἐμφανισθῇ ὅχι ἅπαξ ἡ δὲ δὲ, ἀλλ' ἐνδεκάκις πρὸ τῶν μαθητῶν Του καὶ συνδιαλεχθῇ μετ' αὐτῶν «δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὀπα-nόμενος» καὶ ψηλαφηθῇ μάλιστα. Καὶ ταῦτα διὰ τίνα λόγον; ἵνα, καθὼς ἐξήγει ὁ Χρυσορρήμων, «ἡ ἐκείνων ἀμφιβολία καταστῇ πάντων τῶν πιστῶν θεραπεία· καὶ ὁ τοῦ Θωμᾶ δάκτυλος γένηται εὐσεβείας κάλαμος ἀνατρέπων τὰ αἵρετικά δίκτυα». Γένοιτο

ΧΡΗΣΤΟΣ Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

25^η ΜΑΡΤΙΟΥ

Ὁ Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Κυρίας Θεοτόκου ἐν Καραβᾷ Πειραιῶς ἐπανηγύρισεν ταύτην μὲν ὅλην τὴν δυνατὴν μεγαλοπρέπειαν παρ' ὅλον τὸ γεγονὸς ποὺ συνέπιπτε νὰ εἶναι καὶ Μεγάλη Πέμπτη. Ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης κ.κ. Γερόντιος πλαισιούμενος ἀπὸ τὸν παλαίμαχον καὶ ἀποστολικὸν π. Νικόλαον Καλοσκάμην, ἐμεγάλυνε τὴν ἐορτὴν μὲ δεξιὸν ἱεροψάλτην τὸν κ. Χρυσόστομον Γεωργιάδην καὶ ἀριστερόν τὸν κ. Μιχαὴλ Φαμέλην, οἱ ὅποιοι προσέδωσαν τὴν δέουσαν Βυζαντινὴν μεγαλοπρέπειαν.

Ἐπίσης κατὰ τὴν Κυριώνυμον ἡμέραν ὁ Ἅγιος Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κος Γερόντιος πλαισιού-

μενος ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρω ἐν μέσῳ πολυπληθοῦς Ἐκκλησιάσματος, Ἀθηνῶν/Πειραιῶς καὶ Περιχώρων, ἐχοροστάτησεν. Ἡ Ἀκολουθία διήρκεσεν μέχρι 11,30 π.μ. καὶ εἰς τὸ τέλος ὁ Ἅγιος ποιμενάρχης ἠύχθη εἰς τὸ Ἐκκλησίασμα ὑγείαν καὶ χαρὰν διὰ τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς Κας Θεοτόκου καὶ τῆς Ἐθνικῆς μας Ἐορτῆς. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, καλὸν εἶναι νὰ ὑπενθυμίσωμεν ἐκ νέου, ὅτι ὁ πατὴρ Νικόλαος Καλοσκάμης ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τούτῳ τελεῖ τὴν ἀναίμακτον λατρείαν ἀνελλιπῶς, ὅλας τὰς ἡμέρας τοῦ Ἑνιαυτοῦ. Τοῦτο ἀποτελεῖ ἐγερτήριον σάλπισμα ἀφυπνίσεως τῶν εἰς λήθαργον εὕρισκομένων χριστιανικῶν συνειδήσεων.

ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ, ΤΗΣ 25ης ΜΑΡΤΙΟΥ

Αληθῶς, θεῖος Συμβολισμός!

τοῦ κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλου
Ἐπιτίμου Δικηγόρου

25^η Μαρτίου! Ἄν στρέψωμε τὸν δείκτην τοῦ Χρόνου 1988 ἐπὶ ὀπίσω, τὴν ἡμέραν αὐτὴν καὶ παρακολουθήσωμε νοερῶς εἰς τὴν Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας τὴν θαυμαστὴν παρουσίαν τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ εἰς τὴν πανάρεστον Παρθένον Μαρίαν, γονυπετεῖς, θ' ἀκούσωμεν μὲ ἑκστασιν καὶ ἀνάτασιν ψυχῆς καὶ θά συγκρατήσωμεν τοὺς λόγους αὐτοῦ: «Χαῖρε Κεχαριτωμένη Μαρία· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ·

εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξί... καὶ ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ καὶ τέξῃ Υἱόν καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν... καὶ βασιλεύσει ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰακώβ εἰς τοὺς αἰῶνας καὶ τῆς βασιλείας του οὐκ ἔσται τέλος... Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ καὶ δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοί· διό καὶ τὸ γεννώμενον ἅγιον κληθήσεται υἱὸς Θεοῦ». (Λουκᾶ α, 28, 31-33, 35).

Ὁ Πρωτοστάτης Ἀγγελος μεταφέρει ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν εἰς τὴν πάναγνον Κόρην τὸν χαιρετισμὸν τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ καὶ συγχρόνως τῆς ἀποκαλύπτει τὸ μέγα καὶ ἀνεπανάληπτον μυστήριον τῆς ἀσπόρου σαρκώσεως εἰς τὴν μακαρίαν κοιλίαν τῆς τοῦ Υἱοῦ Του, μετὰ τὴν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Naί, εὐαγγελίζεται εἰς τὴν Παρθένον ὅτι ἐμελλε νὰ γίνῃ ἡ Μητέρα τοῦ Χριστοῦ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος θὰ ἐβασίλευεν εἰς τοὺς αἰῶνας. Χαρμόσουνον καὶ ἐλπιδοφόρον τὸ Ἀρχαγγελικὸν μήνυμα διὰ τὸ ἀνθρώπινον γένος, διότι σημαίνει τὴν χαραυγὴν τῆς ἠθικῆς λυτρώσεώς του.

Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου ἤνοιξε νέον κεφάλαιον εἰς τὴν Παγκόσμιον Ἱστορίαν. Τὸ «Κεφάλαιον τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου». Διότι ὁ κόσμος ἀπὸ τῆς βιβλικῆς Δημιουργίας του ἐβάδιζε τὸν δρόμον τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆς ἀπωλείας. Ἡ ἀνθρωπότης, βεβαρημένη μετὰ τὸ προπατορικὸν ἀμάρτημα, ἐζη μακρὰν τοῦ φωτὸς καὶ τῆς κραταιᾶς προστασίας τοῦ Θεοῦ, σπριχθεῖσα εἰς τὰς ἰδίας ἀσθενεῖς δυνάμεις.

Ἦτο βυθισμένη εἰς τὸ σκότος τῆς ἀγνοίας καὶ τῆς πλάνης, εἰς τοσοῦτον βαθμὸν, ὥστε νὰ προσκυνῇ, λατρεύῃ καὶ πιστεύῃ ὡς Θεοὺς τὰ βωβὰ καὶ ἀναίσθητα εἶδωλα. Οἱ αἰῶνες ἀπὸ τῆς Ἐδέμ μέχρι τῆς Ναζαρέτ εἶναι αἰῶνες τῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς πτώσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Μέγας τῶν Ἑθνῶν Ἀπόστολος λέγει χαρακτηριστικῶς διὰ τὴν τότε ἀνθρωπότητα: «οἶδαμεν γὰρ ὅτι πᾶσα ἡ κτίσις συστενάζει καὶ συνωδίνει ἄχρι τοῦ νῦν» (Ρωμ. η, 22) Τὸ μῖσος, ἡ κακία, ἡ ἀδικία, ἡ τυραννία καὶ ἡ ἐκμετάλλευσις τῶν ἀδυνάτων ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς ἐκυριάρχουν παντοῦ. Καὶ ἐπεκράτει καὶ ὁ ἀπάνθρωπος καὶ ἀντικοινωνικὸς θεσμὸς τῆς δουλείας!

Ἀλλὰ ὁ Θεός, ὁ Ὁποῖος εἶναι ὁλος ἀγάπη, καὶ εὐσπλαχνία διὰ τὸ τελειότερον δημιούργημά του, τὸν ἄνθρωπον, ποῦ τὸν «ἐπλασε κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσίν Του», δέν ἦτο δυνατόν νὰ παραμείνῃ ἀδιάφορος, πρὸς τὴν κακοδαιμονίαν τοῦ πλάσματός Του καὶ ἠυδόκησε νὰ θέσῃ εἰς ἐφαρμογὴν τὸ ὑπερφυές καὶ ὑπερκόσμιον Σχέδιόν Του, διὰ τὴν σωτηρίαν του, διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου Του τοῦ «Μεσσίου» ὅπως εἶχον προφητεύσει θεόπνευστοι ἄνδρες τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ Ὁποῖος διὰ τοῦ λυτρωτικοῦ Του κηρύγματος, θὰ τὸν ἀπήλλαξε ἀπὸ τὸν βόρβορον τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆς διαφθορᾶς.

Καὶ ἀπέστειλε τὸν Ἀρχάγγελόν Του, διὰ νὰ φέρῃ τὸ μέγα ἄγγελμα τῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς ἀνα-

πλάσεώς του, εἰς τὴν «ἐν γυναιξὶ εὐλογημένην» Μαρίαν, τὴν ὁποίαν ἐξέλεξεν ὡς μέσον διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ Σχεδίου Του. Καὶ ἐξέλεξεν ταύτην, λόγῳ τῶν σπανίων ἀρετῶν, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἦτο κεκοσμημένη καὶ ἰδίως τῆς βαθυτάτης ταπεινώσεως, τῆς εὐσεβείας καὶ ὑπακοῆς τῆς, τὴν ὁποίαν καὶ ἐξεδήλωσεν, ἀπαντήσασα εἰς τὸ θεϊκὸν Πρόσταγμα: «Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμα σου» (Λουκᾶ α, 38).

Ὅποια, ἀληθῶς, τιμὴ καὶ δόξα, ὁποῖον, ὄντως, θεῖον καὶ μοναδικὸν προνόμιον, νὰ ἀξιωθῇ νὰ γίνῃ Αὐτὴ ἡ Μητέρα τοῦ Χριστοῦ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ Λυτρωτοῦ καὶ Σωτῆρος τοῦ κόσμου καὶ κατὰ χάριν, τῶν Χριστιανῶν ἀπάντων. Νὰ ἀναδειχθῇ «Τιμιωτέρα τῶν Χερουβείμ καὶ ἐνδοξότερα ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ». Καὶ τῶν Ἀγγέλων Ἀγγελικωτέρα καὶ τῶν Ἁγίων Ἀγιωτέρα Ὑπεραγία! Παναγία! Βασίλισσα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς. Παντάνασσα καὶ Δέσποινα τοῦ σύμπαντος κόσμου.

Ἀπὸ τὴν στιγμήν τοῦ Ἀρχαγγελικοῦ μηνύματος, τὰ εἶδωλα ἀρχίζουν νὰ τρίζουν, ἡ τυραννία καὶ ἡ δουλεία κλονίζονται καὶ τὸ σκότος τῆς ἀγνοίας, τῆς ἀμαθείας καὶ τῆς πλάνης φωτίζεται ἀπὸ τὰς φωτεινὰς ἀκτίνας τῆς ἀνατολῆς τῆς ἀπολυτρώσεως. Ροδίζει ἡ ἐλπίς τῆς κοινωνικῆς ἀναμορφώσεως. Ὁ κόσμος δέν θὰ ἐβράδυνε νὰ φωτισθῇ ἀπὸ τὸν Ἥλιον τῆς Δικαιοσύνης. Δέν θὰ ἐβράδυνε ν' ἀκούσῃ τὸ θεόπνευστον καὶ βαθύτατον ἀνθρώπινον κήρυγμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἐσαλπίζεν μετὰ θαυμαστῆς παρρησίας ὁ Εὐαγγελισθεὶς ὑπὸ τοῦ Γαβριὴλ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς.

Ἀγάπη ἄνευ ὁρίων, Πίστις, Προσευχὴ Εἰρήνη, Μετάνοια, Ἐλευθερία, Ἰσότης, Δικαιοσύνη, Ταπείνωσις, Ἐλεημοσύνη, Συγχωρητικότητα, Συμπαραστάσις εἰς τὸν ἀνθρώπινον πόνον, Ἀμνησικακία καὶ Πραότης. Ἰδοὺ αἱ θεμελιώδεις καὶ αἰώνιου κύρους Ἀρχαὶ καὶ Ἀλήθειαι τῆς νέας ἐξ Ἀποκαλύψεως Θρησκείας τοῦ Ναζωραίου, αἱ ὁποῖαι εὐρίσκονται ἀποθησαυρισμέναι εἰς τὸ Ἱερὸν καὶ Ἅγιον Εὐαγγέλιον Του, καὶ τὰς ὁποίας ἐσφράγισε μετὰ τὰ θαύματά Του καὶ τὸν Τίμιον αἶμα Του, ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, γενόμενος ἐξίλαστήριος θυσία, ἀπὸ ἁπειρον ἀγάπην καὶ συγκατάβασιν, «διὰ τὴν ἡμῶν σωτηρίαν».

Εἶναι ἡ ἀνωτέρα καὶ συμμετρικωτέρα θρησκεία τοῦ κόσμου. Διότι εἶναι θεία. Διότι ὁ Ἀρχηγός τῆς εἶναι Θεός καταδειξας τὴν Θεότητά Του διὰ τῆς πανεκλάμπρου Ἀναστάσεώς Του. Θρησκεία, ἡ ὁποία, τηρουμένη πιστῶς, ἐξασφαλίζει ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ τὴν ἁρμονικὴν καὶ εἰρηνικὴν συμβίωσιν τῶν

ανθρώπων είτε ως ατόμων, είτε ως οικογενειών είτε ως Κοινωνιών είτε ως Έθνών. Καί, τό σπουδαιότερον, υπόσχεται καί ἐγγυᾶται τήν αἰώνιαν μακαριότητα καί εὐδαιμονίαν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς.

Ἀλλά ἡ 25η Μαρτίου ἔχει διὰ τοὺς Ἕλληνας καί μεγίστην Ἐθνικήν σημασίαν. Διότι τήν ἡμέραν τοῦ Ἀρχαγγελικοῦ μηνύματος πρός τήν «Θεοτόκον», ἠκούσθη τό 1821, καί τό σάλπισμα τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ ἐπὶ 400 ἔτη υποδούλου ἔθνους μας ἀπό τὰ χεῖλη ἐπίσης, θεράποντος τῶν βουλήσεων τοῦ Ὑψίστου, τοῦ ἐμπνευσμένου Ἱεράρχου τῶν Π. Πατρῶν Γερμανοῦ.

Ἀληθῶς, θεῖος Συμβολισμός! Ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ, εἰς τήν Ναζαρέτ, εὐηγγελίσθη τήν ἠθικὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καί ὁ Ἱεράρχης Γερμανός, εἰς τήν Ἁγίαν Λαύραν, εὐηγγελίσθη τήν ἐθνικὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους. Ὁ Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου καί ὁ Εὐαγγελισμός τῆς Ἑλλάδος, τήν αὐτὴν ἐνδοξον καί περιλαμπρον ἡμέραν. Διὰ νὰ ἐπισφραγισθῇ ὁ ἀδιάρρηκτος δεσμός ποῦ ὑπάρχει μεταξύ τοῦ Χριστιανισμοῦ καί τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί εἰδικώτερον, μεταξύ τῆς Ὁρθοδοξίας καί τῆς Πατρίδος, τῆς ὁποίας ἐκείνη εἶναι ὁ ἀνεκτίμητος καί ἀδαπάνητος πνευματικός θησαυρός.

Ἡ εὐλογία τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος ἐκ μέρους τοῦ θαρραλέου Ἱεράρχου, ἦτο ἡ Εὐλογία τῆς Παναγίας, ὡς Ὑπερμάχου Στρατηγοῦ τῶν Πανελλήνων. Καί διὰ τοῦτο συνετελέσθη τό θαῦμα τῆς Ἑλληνικῆς Παλιγενεσίας! Διότι, καίτοι ὁ ἀγὼν ἦτο τόσο ἀνισος, ἀφοῦ ἐμάχετο ἡ μικρά Ἑλλάς ἐναντίον μιᾶς ὀλοκλήρου Αὐτοκρατορίας, τῆς Ὁθωμανικῆς, ἐστέφθη, εἰς διάστημα 7 ἐτῶν, ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας, μέ τὰς περιφανεῖς νίκας εἰς τό Βαλτέτσι, τὰ Δερβενάκια, τήν Ἀλαμάναν, τό Χάνι τῆς Γραβιάς, τὰ Ψαρρά, καί εἰς τὰ ἄλλα πεδία τῶν αἱματηρῶν μαχῶν.

Εἰς τόν σκληρότατον καί ἀειθαύμαστον αὐτόν ἀγῶνα ἐθιρίμβευσε καί ἐθαυματούργησε ἡ ἀκλόνητος Ὁρθόδοξος εἰς Χριστόν καί τήν Παναγίαν Πίστις καί ἡ ἀπαράμιλλος ἀνδρεία τῶν ἀγωνιστῶν καί τῶν πρωταγωνιστῶν Κολοκοτρώνη – τοῦ Θρυλικοῦ «Γέρου τοῦ Μορηά», Καραϊσκάκη, Μ. Μπότσαρη, Ἀθανασίου Διάκου, Παπῆ - Φλέσσα, Ἀνδρούτσου εἰς τήν ξηράν καί Κανάρη, Μιαούλη, Παπανικολῆ, Πιπίννου καί Μπουμπουλίνας εἰς τήν θάλασσαν, αἱ

μορφαὶ τῶν ὁποίων ἀκτινοβολοῦν εἰς τό Πάνθεον τῶν Ἡρώων τοῦ ἔθνους.

Ἄς δοξολογήσωμεν τόν Εὐαγγελισθέντα Θεόν, διὰ τὰ διπλά Ἐλευθέρια, πού μᾶς ἐχάρισε: τήν λύτρωσίν μας ὡς Χριστιανῶν καί τήν ἠθικὴν ἀποκατάστασίν μας ὡς Ἑλλήνων!

Καί εὐχαριστήσωμεν τήν Θεοτόκον, διότι μέ τήν μεσσιανίαν της, παρὰ τῷ Πολυευσπλάχνῳ Υἱῷ της, ἐπραγματοποιήθησαν ταῦτα.

Αὕτη εἰς ὅλους τοὺς ἀγῶνας πού διεξήγαγε τό εὐσεβές ἔθνος μας, κατὰ τήν μακραίωνα ἱστορικὴν σταδιοδρομίαν του, «Γιὰ τοῦ Χριστοῦ τήν πίσιν τήν Ἁγίαν καί τῆς πατρίδος τήν Ἐλευθερίαν», ἔδειξε πάντοτε ἰδιαίτεραν εὐνοίαν καί προστασίαν καί τό ἔσωσε ἐκ παντοίων κινδύνων, πού κατὰ καιροῦς τό περιέζωσαν.

Καί διὰ τοῦτο οἱ Ἕλληνες, ἰδιαίτερως λάτρεις, καί εὐμνήμονες καί εὐγνώμονες, τήν ἔχομεν ἀνακηρύξει δικαίως καί ἐπαξίως Πολιοῦχον καί Ὑπέρμαχον Στρατηγόν καί τῆς ψάλλομε τόν ὡραῖον ἐπινίκιον Ὑμνον «Τῇ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ τὰ νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν εὐχαριστήρια, ἀναγράφω Σοὶ ἡ Πόλις Σου Θεοτόκε...» Καί Πόλις της εἶναι πλέον ὀλόκληρος ἡ πανένδοξος φιλόχριστος, ἀγιότοκος καί ἡρωτόκος Ἑλλάς!

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280
Ὁ Πρόεδρος Πειραιῶς & Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ *

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΣ
Χρ. Μ. Χαλβατζῆς - Ἀγναγνώστης

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 500
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 30

Τιμὴ φύλλου δρχ. 30

Υπεύθυνος Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ
Μεθώνης 4 - Τηλ. 36.22.982

ΧΑΡΑ

Συναίσθημα ευγενές και πρωταρχικό, που πηγάζει από τον θυμικόν της ψυχής μας, διότι αυτό άρύεται την ύπαρξίν του απ' αυτόν που χαρίζει την χαράν δηλ. τόν χαροπάροχον Κύριον, τόν δοξασθέντα διά της 'Αναστάσεώς Του.

Δέν είναι άλλος αυτός που χαρίζει με δαψιλή ευχέρειαν την χαράν, παρά ως αναφερόμεν ανωτέρω, ό δωρεοδότης Κύριος εις τὰ πλάσματα που πιστεύουν εις Αυτόν και την σωστικήν δύναμίν Του, διότι ναί, μέν ή χαρά είναι ένα ευγενές συναίσθημα που γεννᾶται από την ψυχὴν ἀλλὰ πηγάζει από 'Εκεῖνον που είναι ή πηγή της χαρᾶς, της εὐφροσύνης και της αγαλλιόσεως. Μεταχειρίζομαι, τέκνα, αγαπητὰ και συναφῇ παράγωγα με την χαράν γιατί και αὐτὰ είναι ἀπότοκα της Χαρᾶς. Ἄς προσθέσωμεν ἐπίσης και την εὐλογίαν, ή οποία λέγεται από ανθρώπους ἐμπλουτισμένους από την χαράν και ἐκφράζεται και λέγεται πολλάκις, ως εὐγένεια καρδιάς αγαπώσης. Ἐπ' εὐκαιρία τῶν ἁγίων ἡμερῶν της Ἀναστάσεως που ζῶμεν ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ πιστεύοντες εις τόν Ἀρχηγόν μας, δεχόμεθα αὐτήν την λυτρωτικήν ἐνέργειαν τοῦ Κενοῦ Τάφου τοῦ Κυρίου, που γίνεται ἐπ' εὐκαιρία της Ἀναστάσεως ή ἀναβλύζουσα πηγή της χαρᾶς, και ὅλοι εἴμεθα μέτοχοι αὐτῆς της θείας δωρεᾶς. Ὁ Θ. Ἀπόστολος Παῦλος γράφων πρὸς Γαλάτας 5.22 λέγει:

«Ὁ δὲ καρπὸς τοῦ Πνεύματος ἐστὶν ἀγάπη, ΧΑΡΑ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια»

λέγει πὼς καρπὸς τοῦ πνεύματος ἐκτὸς τῶν ἄλλων δωρεῶν εἶναι και ή χαρά που διδεται ως «Σφραγίδα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», εις αὐτοὺς που πιστεύουν ἀκραδάντως εις αὐτήν την μεγάλην δωρεάν ή οποία δέν εἶναι ή τυχούσα χαρά, ἀλλὰ ή «Πεπληρωμένη» Ἰωά. 16.24, διότι εἶναι ή πλήρης, ή τελεία, ή Ἁγία και ἀνεξάντλητος, και ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἀπροσδιόριστος. Αὐτήν την χαράν θέλω νά καταγράψω ἐν ὀλίγοις, ἀγαπητοί μου, και νά ἐξάρω την σημασίαν της διότι οἰαδήποτε χαρά ή οποία δέν ἔχει θείαν σχέσιν «πεπληρωμένης» εἶναι ἀπλῶς ὑποκατάστατον και ὄχι ἀληθινή που πηγάζει ἀπό τόν Κύριον. Ἐπ' αὐτοῦ, σημειῶ ὅτι λέγεται πολλάκις και ἀνεκλάλητος, που κανείς δέν ξέρει νά την περιγράψῃ, παρά μόνον ἐκεῖνοι οἱ χριστιανοί που την ἔχουν ζήσει και οὐσιαστικά την ἔχουν βιώσει.

«Ἐχάρησαν οἱ μαθηταὶ ἰδόντες τόν Κύριον» (Ἰωάν. 20.20).

Ἐχάρησαν οὖν οἱ μαθηταὶ ἰδόντες Ἀναστάντα τόν Κύριον.

Ποιὸς δύναται νά περιγράψῃ την χαράν την ὁποίαν εἶχαν οἱ ἀπόστολοι εἰδόντες τόν Κύριον; Εἶναι δυνατόν ἀνθρωπίνη γλῶσσα νά την περιγράψῃ και νά την προσδιορίσῃ; Καί ὁ Ἀναστάς Κύριος τοὺς χάρισε ἐκτὸς αὐτῆς και την εἰρήνην ἐν τῇ τεταραγμένη καρδίᾳ των.

Και ὁ Πέτρος ἀντιληφθεὶς τόν Κύριον μετὰ την Ἀνάστασιν ἐν τῇ θαλάσῃ της Τιβεριάδος, τόν ἐπενδύτην «διεζώσατο» και ἔβαλε τόν ἑαυτὸν του εις την θάλασσαν διὰ νά τόν συναντήσῃ πρῶτος. Τis δύναται νά περιγράψῃ την χαράν τοῦ ἀποστόλου Πέτρου; Ἐάν δέν ἦτο ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν ἀποστόλων αὐτῇ ή χαρά πὼς θὰ ἔβλεπαν τόν Ἰησοῦ «συναλιζόμενον» μετ' αὐτῶν ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας;

Και ἐπέστρεψαν οἱ μαθηταὶ ἐκ τοῦ ὄρους τοῦ Ἐλαιῶνος μετὰ την Ἀνάληψιν τοῦ Σωτῆρος εις τὸ ὑπερῶν χαίροντες χαρᾷ ἀνεκκλήτῳ, και παρέμειναν εις τό Ἱερὸν ἄδοντες και ψάλλοντες τῷ Κυρίῳ. Αὐτῇ ἦτο ή χαρά ή πλήρης και ἁγία την ὁποίαν ἐχάρισεν ὁ Κύριος εις τοὺς μαθητάς Του και ἔτρεχον, ἐν τέλει, πρὸς τὸ μαρτύριον χωρίς καμμίαν ἄλλην σκέψιν φιλοζωίας ή φιλαυτίας ἀλλὰ ἀντιθέτως «ἐμπλεοὶ» ἀπό χαράν που τοὺς ἐχάριζε ὁ ἀκένωτος θησαυρὸς της χαρᾶς και της εὐλογίας. Καί ως ἀναφέρουν αἱ πράξεις τῶν Ἀποστόλων Πραξ. 5.41

«Οἱ μὲν οὖν ἐπορεύοντο χαίροντες ἀπὸ προσώπου τοῦ συνεδρίου, ὅτι ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ κατηξιώθησαν ἀτιμασθῆναι».

Ἐχαιρον χαράν μεγάλην οἱ μαθηταί, διότι κατηξιώθησαν νά δαροῦν και νά φυλακισθοῦν, μετὰ την πλήρη ὁμολογίαν των ἐνώπιον τοῦ Συνεδρίου, διὰ τόν κηρυσσόμενον Κύριον τοῦ παντός.

Αὐτήν την θείαν και ἀναλλοίωτον χαράν εὐχομαι νά μᾶς δώσῃ ὁ Λυτρωτὴς διὰ νά δυνάμεθα και ἡμεῖς νά κάμωμεν πλήρην ὁμολογίαν ἐνώπιον της σημερινῆς «παραπαιούσης» κοινωνίας που ζῶμεν. «Κράτει ὁ ἔχεις» (Ἀποκάλυψις) μᾶς λέγει τὸ πνεῦμα τὸ Ἅγιον και ἡμεῖς χαίροντες και ἀγαλλόμενοι, κρατῶμεν την Ὁρθόδοξον πίστιν ἀλώβητον, και διατηροῦμεν την Ἐκκλησίαν ἀκαινοτόμητον.

Ο ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ
ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΚΑΙ ΕΝΔΥΜΑ ΟΥΚ ΕΧΩ.....

Λέων Βασιλεύς ὁ Σοφός.

Ἐπειδὴ εἰς τὴν προηγουμένην ἐκδοσὶν τῆς Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας ἐγράψαμεν περὶ προηγουμένων, τὴν Παρασκευὴν πρὸ τῶν Βαΐων γενομένου Ὁρθοῦ καὶ ἐν συνεχείᾳ τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς ἐγέρσεως τοῦ τετραμέρου Λαζάρου ἐν Βηθανία, ἠκούσαμεν παρὰ τοῦ ἱεροψάλτου νὰ ψάλλῃ μέ κατάνυξιν εἰς τοὺς Αἴνους τὸν πρῶτον τοιοῦτον Ἦχος Δ' Λέοντος τοῦ βασιλέως τοῦ Σοφοῦ, καὶ ἀμέσως συνελάβομεν τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ πρέπη τὸ φίλον ἀναγνωστικὸν κοινὸν νὰ μάθῃ τί ἀκριβῶς πραγματεύεται τὸ τροπάριον τοῦτο τὸ ὁποῖον ἐμφανίζει ὑψίστην λογοτεχνικὴν τέχνην καὶ πνευματικὴν ἐξαρσιν. Ἐν παρόδῳ, ἀναφέρεται, πῶς ὁ Λέων ὁ βασιλεὺς ὁ Σοφός εἶναι ὁ συγγραφεὺς τῶν ἑνδεκα Ἑωθινῶν Δοξαστικῶν ποῦ ἀκούονται καθ' ὅλον τὸ ἔτος, μεστὰ Σοφίας, Εὐαγγελικῆς γνώσεως καὶ κατανύξεως, τὰ δὲ ἀναστάσιμα ἐξαποστειλάρια ἐγράψαν παρὰ τοῦ υἱοῦ του.

Ὡς παρατηρεῖ ὁ ἀναγνώστης τὸ παρατειθέμενον ποιῆμα τοῦ βασιλέως εἶναι ὑψίστης τέχνης καὶ κατανύξεως:

«Περιφρονήσασα ψυχὴ τῶν θείων χρησμῶν, εὐάλωτος γέγονας ταῖς μηχαναῖς τοῦ Ἐχθροῦ· οἰκεία ῥοπή παραδοθεῖσα τῇ φθορᾷ καὶ καρωθεῖσα ὑπὸ ἁμαρτίας πολλῆς, τὸ θεότευκτον ἄμφιον ἐρρύπωσας καὶ ἀνευτρέπιστον τοῦ βασιλικοῦ γάμου πεποίηκας· ἀλλὰ μὴ σὺν τῇ ἁμαρτίᾳ ἐλκυσθῆς καὶ ὑποκεκρυμμένη τῶν παθῶν τῷ ἐνδύματι, ἀνακλιθεῖσα τὰς εὐθύνας τῆς εἰσόδου εἰσπραχθῆς καὶ τοῦ νυμφῶνος ἐκβληθῆς, τῷ Σωτῆρι κράζον. Τὸ φοβερόν Ὅμμα, ὁ λαβὼν ὅπερ εἰμί καὶ Ὁ ἦς μὴ ἐάσας καὶ πρὸ σταυροῦ χλαμύδα ἐμπαιγμοῦ δι' ἐμὲ φορέσας τὸν σάκκον μου διάρρηξον καὶ εὐφροσύνην ἀμφιάσῃ καὶ ἐκ σκότους ἐξωτέρου καὶ κλαυθμοῦ αἰώνιου ρῦσαί με καὶ ἐλέησόν με».

Ἐλευθέρα παράφρασις:

Ἐπειδὴ περιφρόνησες ψυχὴ τῶν θείων ἐνταλμάτων ἐγίνες εὐπρόσβλητος ἀπὸ τῆς μηχανῆς τοῦ Ἐχθροῦ, μὲ τὸ ἴδιο θέλημά σου καὶ ροπή σου καὶ παρεδόθης εἰς τὴν φθοράν, ναρκωθεῖς ἀπὸ τὴν πολλὴν ἁμαρτία, καὶ τὴν ἀμφίεσίν σου τὴν θεϊκὴν τὴν λέρωσες καὶ τὴν κατέστησες ἀκατάλληλον διὰ τὸν βασιλικὸν γάμον, ἀλλὰ, μὴ ἐλκυσθῆς ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ἢ ὅποια εἶναι κρυμμένη μέσα εἰς τὸ ἐνδύμα τῶν Παθῶν, καὶ ἔτσι εὐρεθεῖς εἰς τὸ γαμήλιον τραπέζι καὶ εἰσπράξεις τὰς εὐθύνας τῆς εἰσόδου, καὶ τότε θὰ ἀποβληθῇς ἀπὸ τὸν νυμφῶνα, τότε φώναξε μετὰ κραυγῆς πρὸς τὸν Σωτῆρα: Φοβερό Βλέμμα (Θεοῦ) ποῦ ἔλαβες ὅπως εἶμαι χωρὶς ν' ἀφήσῃς αὐτὸ ποῦ εἶσαι (Θεανδρική ὑπόστασις), σὺ ποῦ ἐνεδύθης χλαμύδα ἐμπαιγμοῦ πρὸ τοῦ Σταυροῦ, τὴν ἀμφίεσίν μου διάρρηξον (καθάρισέ με ἀπὸ κάθε ρυτίδα ἁμαρτίας) καὶ ἐνδυσέ με με εὐφροσύνην καὶ ἀπάλλαξέ με ἀπὸ τὸ ἐξώτερον σκότος καὶ τὸν αἰώνιον κλαυθμόν, καὶ ἐλέησόν με.

Γνωρίζομεν πῶς οἱ γράφοντες τὴν Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ σχολιάζουν τὴν ἱερὰν ὕμνολογίαν εἶναι καλοὶ σχολιασταὶ τῶν Γραφῶν ἀλλὰ ἄς μὲ ἀφήσοιεν καὶ ἐμένα νὰ ἀσχοληθῶ μὲ τὸν Αἶνον αὐτὸν διότι μοῦ ἔκανεν ἰδιαίτεραν ἐντύπωσιν καὶ θέλω νὰ τὸν καταγράψω μὲ μίαν παράφρασιν.

Καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν Πασχαλίων ἁγίων ἡμερῶν διαβιβάσω τὰς πατρικὰς μου εὐχὰς τόσοις εἰς τὸ ποιμνιον ποῦ εἶμαι ἐμπιστευμένος ἱεράρχης καθὼς ἐπίσης εἰς ὅλον τὸ πλήρωμα τῶν ΓΟΧ Ἑλλάδος καὶ Ἑξωτερικοῦ ὅπως ὁ Ἀναστὰς Κύριος τοὺς χαρίσῃ τὴν χαρὰν καὶ εὐφροσύνην ποῦ πηγάζει ἀπὸ τὸν κενὸν Τάφον Του. Γένοιτο.

Ο ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ
ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

ΕΘΝΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΟΝΤΟΣ

Ύστερα από απουσίαν ὀλίγων μηνῶν, πλήρως ἀναρρώσας, προσέρχομαι εἰς τὴν στήλην μου, διὰ νὰ ἐκφράσω ὀρισμένα τινὰ γύρω ἀπὸ τὴν γενέτειρά μου πατρίδα, καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ νὰ προβάλλω ὀλίγες θεῖες μορφές σὲ Πασχάλιες ἡμέρες ἐμπνευσμένες ἀπὸ τὸ θεῖο δρᾶμα τοῦ Σωτῆρος καὶ τὴν ἐκλαμπρὸν Του Ἀνάστασιν, ἐκφράζοντας καὶ εἰς τὸ ποιμνίόν μου καὶ εἰς τὸ πλατύτερον ἀναγνωστικὸν κοινὸν τῆς Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, τὰς πατρικὰς μου εὐχὰς καὶ εὐλογίας.

Θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ ὅμως ἡ ἀγάπη σας, νὰ κάμω μίαν ἱστορικὴν ἀναδρομὴν καὶ ἐλπίζω νὰ μὴν κουράσω μὲ τὸ ὁδοιπορικόν μου, γύρω ἀπὸ τὸν Πόντον. Ἀρχαία ὀνομασία τῆς ἐκτεταμένης περιοχῆς τῶν Βορειοανατολικῶν παραλίων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἀνάμεσα στὰς πόλεις Φάσειδα καὶ Σινώπη. Στὴν ἀρχαιότητα 8ος π.χ. αἰῶνας ἰδρύθησαν πολυάριθμες Ἑλληνικὲς ἀποικίες (Τραπεζοῦντα, Κερασοῦντα, Ἀμισσός, Σινώπη, Ποντοηράκλεια κ.λπ.), ἀπὸ τῆς ἐποχῆς δὲ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου ἐγνώρισαν μεγάλην ἐμπορικὴν ἀκμὴν καὶ τὸ κράτος τῶν Μυθριδατιδῶν ἦταν καθαρὸν Ἑλληνικὸν Κράτος. Ἐγίναν χριστιανοὶ κατὰ τὸν Α' καὶ Β' μ.Χ. αἰῶνα, ἀπὸ τὸν 12ον αἰῶνα μ.Χ. ὁ Ἀλέξιος ὁ Α' Κομνηνὸς ἵδρυσε εἰς τὸν Πόντον τὴν Αὐτοκρατορίαν τῆς Τραπεζοῦντος, ποῦ παρέμεινεν μέχρι τὸν 15ον μ.Χ. αἰῶνα. Μέχρι καὶ τοῦ 20οῦ αἰῶνος ὑπῆρχαν ἐκεῖ 700.000 Ἕλληνες, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ 1905 ἕως τὸ 1922 τὸ ὀλιγότερον 200.000 Ἕλληνες ἐξοντώθησαν ἀπὸ τὶς ὀρδὲς τοῦ Ἀττίλα, τὸ ὑπόλοιπον δὲ κατέφυγεν κυρίως εἰς τὴν Ἑλλάδα, Ρωσσίαν καὶ ἄλλες χώρες.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα πάντα ἔχομεν ἐνεργὰ καὶ σαφεῖς γνωρίσματα τῆς ἐκπολιτιστικῆς συνειδήσεως τῶν Ποντίων. Ἡ γλῶσσα αὐτῶν (Α' Μοσχόπουλος) διασώζει καὶ διατηρεῖ «λείψανα» τινὰ καὶ γραμματικούς τύπους τῆς Ἀρχαίας Ἰωνικῆς διαλέκτου, ὡς καὶ πολλὰ ἀρχαῖα καὶ Βυζαντινὰ γλωσσικὰ στοιχεῖα καὶ νομίζει δὲ ἐμὴ ἐλαχιστότης πῶς ἡ διάλεκτος αὕτη πρέπει νὰ μὴν χάσῃ τίποτε ἀπὸ τὸ κάλλος ποῦ τὴν διακρίνει.

Μαζὶ μὲ τὴν ἀνωτέρω ἱστορικὴν ἀναδρομὴν ὁ Πόντος εἶναι χώρα εὐφορος τόσο εἰς τὸ ὑπέδαφος

τοῦ ὅσον καὶ εἰς τὴν εὐφορον καλλιεργήσιμον γῆν μὲ ἄφθονα κηπευτικά, ὄσπρια καὶ δημητριακά, τὰ δὲ παράλια παρὰ τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ πλούσια σὲ ἀλιεύματα καὶ ἐνάλιον πλοῦτον. Ὅπως εἶδατε ἀνωτέρω, ἡ ἱστορία τοῦ Πόντου ὑπερβαίνει τὰ 2.500-3.000 ἔτη ἔφ' ὅσον καὶ μὲ τὴν Γραφὴν βλέπομεν ἀναστήματα πρώτου μεγέθους τόσο εἰς τὸν κοινωνικὸν τομέα ὅσον καὶ εἰς τὸν πνευματικὸν τοιοῦτον (Γράφε Χριστιανικὴν σφαῖρα) π.χ. τὸν Ἀκύλαν τὸν Ποντικὸν συνέκδημον καὶ συνάδελφον τοῦ Θ. Παύλου, ἐν Κορίνθῳ τὸν συνήντησεν ὁ Θ. Παῦλος καὶ παρέμεινεν κοντά, τοῦ διὰ τὸ ὁμότεχνον (σκηνοποιός) μὲ τὴν σύζυγόν του Πρίσκιλλαν ὄντες πρόσφυγες ἐκ Ρώμης λόγῳ τοῦ διωγμοῦ παρὰ τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας. Ὁ Ἀκύλας ἐπὶ πολλὰς δεκαετίας παρέμεινεν κοντὰ εἰς τὸν Παῦλον καὶ μετὰ πολλὰς χριστιανικὰς ἐξορμήσεις ἀνὰ τὸν τότε γνωστὸν κόσμον, γενόμενος Ἐπίσκοπος Ἡρακλείας τοῦ Πόντου προσέφερεν τεράστιον ἔργον ἐκεῖ, ἀλλὰ καὶ ἔλαβεν τὸ ἐνδοξον τέλος τοῦ μαρτυρίου. Ἀλλὰ διατὶ νὰ σταματήσω στὸν Θ. Ἀκύλα καὶ νὰ μὴν θυμηθοῦμε ὡς ἀναφέρει ἡ χριστιανικὴ παράδοσις ὅτι πολλοὶ τῶν Ἀποστόλων ἐφθασαν ἀπὸ τὴν Παλαιστίνην εἰς τὸν Πόντον ἐκχριστιανίζοντες τοὺς κατοίκους τῶν, μεταξύ αὐτῶν ἄς ἐνθυμηθῶμεν τὸν Ματθίαν (ἐπιλεγέντα μαθητὴν) τὸν Θ. Πέτρον καὶ Ἀνδρέα ποῦ τὸ χριστιανικὸν τῶν ἔργων εἰς Ἀμισὸν Σινώπη καὶ Τραπεζοῦντα, θεῖα εὐλογία, ἐστέφθη ἀπὸ θαυμαστά ἐπιτεύγματα. Καλὸν εἶναι νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι ἐν Σινώπη οἱ κάτοικοί του ἕως τῆς σήμερον δεικνύουν δύο θρόνους μαρμαρίνους τοὺς ὁποίους διατηροῦν καὶ τοὺς περιβάλλουν μὲ μεγάλην τιμὴν, λέγοντες ὅτι ἐκεῖ ἐκάθηντο οἱ Θ. Ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Ἀνδρέας καὶ ἐδίδασκον τὸν λαόν. Ἐφ' ὅσον ἡ Καπποδοκία ὑπῆρξε ἐπὶ πολλὰς δεκαετίας χριστιανικὴ καὶ μέρος τοῦ Πόντου, θὰ πρέπει καὶ τὸ λέγω μετὰ ὑπερηφανείας, ὅτι καὶ ὅλοι οἱ Ἅγιοι Καππαδόκαί τῆς Ἐκκλησίας ἦσαν Πόντιοι.

Δὲν θὰ θελήσω νὰ ἀναφέρω εἰδικὰ τὴν μεγάλην χορείαν τῶν μαρτύρων τοὺς ὁποίους ἔδωκε ὁ Πόντος διότι εἶναι ἄπειροι καὶ δισχιλιετῆς χριστιανικὴ ἱστορία ἀναφέρει ἑκατοντάδες τοιοῦτους, ἀλλὰ θὰ

σταθῶ ιδιαίτερα εἰς τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Μαυρόποδα, Ἐπίσκοπον Εὐχαΐτων ὁ ὁποῖος τὸν 10ον μ.Χ. αἰῶνα κατηύγαξε τὴν χριστιανικὴν γραμματεῖαν με ὡδᾶς, κανόνες καὶ συγγράμματα. Οὗτος ὅπως εἶναι γνωστὸν καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως συνέγραψε πολλὰ γύρω ἀπὸ τοὺς τρεῖς Ἱεράρχας Βασιλείον τὸν Μέγαν Γρηγόριον τὸν Θεολόγον καὶ Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον, ποὺ ἦσαν χωρισμένοι, συνέταξαν τὴν Ἀκολουθίαν των καὶ κατηύνασε τὰ χριστιανικὰ πνεύματα, ὅτι οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι ἰσότιμοι καὶ ὁμότιμοι, εὐρίσκονται ἐν Οὐρανῷ ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Παντοκράτορος.

Νομίζω ὅτι ὁ πατριωτισμὸς τῶν Ποντίων κατὰ τὸν 20ον αἰῶνα καὶ ιδιαίτερα κατὰ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν ὑπῆρξεν παροιμιώδης καὶ ἀνέδειξε πολλοὺς Ἐθνομάρτυρας τοὺς ὁποίους ἀναφέρει ἡ Ἱστορία τοῦ παρόντος αἰῶνος. Ἐπ' αὐτοῦ ἀναφέρω καὶ τὸν Ἐπίσκοπον Τραπεζοῦντος μακαριστὸν Χρύσανθον ὁ ὁποῖος εἰς τὸν Ἐθνικὸν τομέα ἐφάνη ὡς γνήσιος Ἱεράρχης, καὶ προσωπικότης πρώτου ἀναστήματος, πρὸς τὸν ὁποῖον στέκονται με ἄπειρον σεβασμὸν οἱ Νεοέλληνες. Εὐχομαι αἱ ὀλίγαι γραμμαὶ μου νὰ ἀποτελέσουν «ἐναυσμα» γιὰ ἄλλους ποὺ θέλουν νὰ ἐξειδικεύσουν τὸ θέμα.

Με τὰς καλυτέρας Πασχαλίου εὐχὰς μου

Ο ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Εὐωδία Πνευματική

“Αγιον” Ὁρος τῇ 1/4/1988

Ἀγαπητέ μοι ἀδελφέ Κύριε Χρῆστο, Χριστὸς Ἀνέστη καὶ χαῖρε πάντοτε ἐν Κυρίῳ Βοήθειά μας ἡ τοῦ Χριστοῦ ἐνδοξος Ἀνάστασις ἔχομε λάβει τὰ γράμματά σας καὶ τὴν εὐλογία σας ἀλλὰ περιμένουμε νὰ περάσῃ ἡ κατήφεια τοῦ χειμῶνος καὶ νὰ μᾶς ἔλθῃ διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ μας ἡ χαρὰ τῆς ἀνοίξεως καὶ πάλιν νὰ ἀναθάλῃ καὶ ζήσῃ ἡ κτίσις ἐκ τῆς νεκρώσεως τοῦ χειμῶνος. Πόσον μᾶλλον ἡμεῖς ἀδελφέ μου εἰς Χριστὸ ὀφείλομεν οἱ λογικοὶ καὶ εἰκόνι Θεοῦ τιμηθέντες, ἀγλαΐζουν καὶ φαιδρύνομεν ἑαυτοὺς διὰ τῆς Θεαρέστου πολιτείας, καὶ εὐωδιάζουσιν διὰ τῆς χάριτος τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ;

Ναὶ ἀδελφέ μου εἰς Χριστό, ἡμεῖς ὀφείλομεν μετὰ ὀρθοδόξου φρονήματος πιστεῦειν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν καὶ μετὰ πολιτείας

καθαράν καὶ ἀνεπιλήπτου, εὐδοκίμῶμεν καὶ προκόπτοντες ἐπιτυχεῖν καὶ τοῦ αἰωνίου Ἀγίου Πάσχα. Ἀμήν.

Ἀπὸ ἐμέ καὶ τὴν συνοδείαν μου ἔχετε τὸ Χριστὸς Ἀνέστη καὶ τὰς ταπεινάς μας εὐχὰς.

Σὰς εὐχόμεθα καὶ σὰς χαιρετοῦμε μετὰ τὸ Χριστὸς Ἀνέστη

Σὰς εὐχαριστοῦμε διὰ τὰς εὐχὰς ὑμῶν διὰ τὸν Ἄγιον Ἐφραίμ

Τὰ χρήματα γιὰ τὴν συνδρομὴ μας (Φωνὴ Ὁρθοδόξιας). Μετὰ ἀγάπῃ Χριστοῦ

Ἱερομ. Ἐφραίμ Ταμπάκης

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Αρ. ΟΤΕ 074343/17.3.88 ὥρα 11.35 θέσις 10

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΑ ΝΕΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟ ΕΘΝΟΣ

ΕΝΤΥΑΘΑ

Βάσει τοῦ Νόμου περὶ τύπου παρακαλοῦμεν ὅπως δημοσιεύσῃτε εἰς τὴν ἐφημερίδα σας καὶ στήν αὐτὴν σελίδα τὰ κατωτέρω ὡς ἀνασκευάζοντα τὴν καθ' ἡμῶν συκοφαντίαν. στοπ.

Διασιεῦδομεν ὡς ἀνακριβῆ καὶ ἀνυπόστατα τὰ δημοσιευθέντα εἰς τὴν ἐφημερίδα σας τῆς 16/2/88 ἐμφανίζοντα τοὺς παλαιοημερολογίτας ὅτι μετέσχον εἰς τὰς ἐκδηλώσεις ἀποδοκιμασίας κατὰ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Σεραφεῖμ καὶ λοιπῶν Ἱεραρχῶν κατὰ τὴν προσέλευσίν των εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Πετράκη καθόσον οὐδεὶς τῶν πιστῶν τῆς ὑφ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας ἔλαβε μέρος εἰς τὰς ἀνωτέρω ἐκδηλώσεις. στοπ.

Τὰ ἀποδιδόμενα ὑφ' ὑμῶν εἰς παλαιοημερολογίτας τυγχάνουν ἀντίθετα μετὰ τὴν μονοταγείαν καὶ εὐταξίαν τοῦ ὑφ' ἡμᾶς ποιμνίου ὅπερ ἀποτελεῖ ἐπίλεκτον μερίδα ἐλληνικοῦ λαοῦ.

Διὰ τὴν ἐκκλησίαν τῶν γνησίων ὀρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Β'

Κάνιγγος 32

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4/17-3-1988.

ΚΑΝΩΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟΣ

Ἀγ. Ἰωάν. Δαμασκηνός 7ος Μ.Χ. Αἰών

Καὶ ἐπειδὴ ἐκανονίσαμεν ἡ στήλη αὕτη νὰ προβαίνει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν σὲ μερικές ἐπεξηγήσεις ὠρισμένων σημείων τῆς Ἀγίας Ὑμνολογίας τῆς Ἐκκλησίας μας, ἃς τολμήσωμεν, ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ, νὰ ἐπισημάνωμεν ὠρισμένα, διὰ νὰ βοηθηθοῦν οἱ ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται. Ὁ Κανὼν αὐτὸς θὰ λέγεται συνεχῶς ὅλας τὰς ἡμέρας τὰς Ἀναστασίμους, μέχρι τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου, καὶ ἔχει χαρίσει οὗτος διὰ μέσου τῶν αἰώνων χαρὰν, εὐφροσύνην καὶ ἀγαλλίαςιν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Ὁρθοδόξων, διότι μετὰ τὸν Γολγοθᾶ ἐπακολουθεῖ ἡ Ἀνάστασις, τὸ ἀψευδέστερον καὶ σωτηριωδέστερον γεγονός ἐν τῇ Χριστιανικῇ ζωῇ.

Ἐμπνευσθεὶς ὁ Ἅγιος Ἰ. Δαμασκηνός ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ Ἀγ. Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, μὲ μέτρον ἱαμβικὸν τοῦτον ἔχει ὡς πρότυπόν καὶ εἰς ἧχον Α' ἐξαγγέλλει τὰ Ἀναστάσιμα μυνήματα πρὸς εὐφροσύνην καὶ χαρὰν τῶν Χριστιανῶν ποῦ καὶ αὐτοί, σὰν τὸν Κύριόν των ἐξηλθον εἰς «ἀναψυχήν» (Ψαλμ. 65.12.). Ἐχει ὁ Κανὼν αὐτὸς ὅλα τὰ χαρμόσυνα ψυχολογικὰ χαρίσματα διότι ὁ Ἀναστὰς Κύριος εἶναι τὸ ἅγιον πρότυπόν του:

«Ἀναστάσεως Ἡμέρα λαμπρυθῶμεν λαοί,

Πάσχα Κυρίου

Πάσχα, ἐκ γὰρ θανάτου πρὸ ζωὴν ἐκ Γῆς πρὸς Οὐρανόν...

...(ἄδομεν τὸν ἐπινίκιον θαυμαστὸν παιᾶνα)

Ἐπειδὴ δὲ περιέχει σημεῖα τὰ ὁποῖα καίτοι δύσκολα ἐπεξηγοῦνται ἐν συνεχείᾳ, παρὰ τοῦ Ὑμνωδοῦ, ἡμεῖς ἐξηγήσωμεν τὴν Τρίτην ὁδὴν τοῦ Κανόνος:

«Δεῦτε πόμα πίνωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρείας πηγὴν ἐκ τάφου ὁμβρήσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα»

ἐν ἄλλαις λέξεσιν: «Ἐμπρὸς ἃς πιοῦμε πόμα (νερὸ) καινούργιο μὲ θεῖα νάματα ἐμπλουτισμένο ὃχι ἀπ' αὐτὸ τὸ ὕδωρ ποῦ ἔπλε ὁ Ἰσραὴλ ἀπὸ τὴν Πέτραν ποῦ τὸν ἠκολούθει κατὰ τὴν ἐξοδὸν του ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, ἀλλ' ἀφθαρείας πηγὴν ἡ ὁποία ἀνέβλυζεν ἀπὸ τὸν τάφον τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸ ὁποῖον ἡμεῖς «Στερεούμεθα», γινόμεθα στερεοὶ καὶ σταθεροὶ ἐν τῇ πίστει.

Καὶ τῷ ὄντι ἡ πηγὴ ἡ ὁποία πηγάζει ἀπὸ τὸν Κενὸν Τάφον εἶναι πλήρης χαρὰς καὶ εὐλογίας, ὅσοι δὲ τυχὸν ἀπὸ ἐμᾶς ἔχουν αὐτὴν τὴν ἐμπειρίαν, καθίστανται οἱ δυνατοὶ ἐν τῇ πίστει καὶ ἐν τῇ ὁμολογίᾳ φροντίζοντες μὲ ὅλην τὴν δυνάμιν των νὰ πλαισιώσουν τὸν Ἀναστάντα Κύριον.

Ὁδὴ Ε'

«Τὴν ἄμετρόν σου εὐσπλαχνίαν αἱ ταῖς τοῦ Ἄδου σειραῖς, συνεχόμενοι δεδορκότες πρὸς τὸ φῶς ἠπείγοντο Χριστὲ ἀγαλλομένῳ ποδί, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον».

δηλαδὴ αὐτοὶ ποῦ ἦσαν εἰς τὸν Ἄδην βλέποντες τὴν ἄμετρον εὐσπλαχνίαν τοῦ Κυρίου, ἀπὸ τὰ σημεῖα τὰ σκοτεινὰ (Δεμένοι) ἔτρεχον μὲ ταχύτητα πρὸς τὸ Φῶς τὸ ὁποῖον ἐξεπορεύετο ἀπὸ Ἑσένα Χριστὲ μὲ βιαστικὸν χαρούμενον βῆμα Δεδορκότες (σὰν τίς Δορκάδες) διαλαλοῦντες καὶ δοξάζοντες τὸ Πάσχα τὸ αἰώνιον, ὡς λυτρωθέντες ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ Ἄδου.

Εἰς τὸ ἄλλον φύλλον θὰ ἐντρυφήσωμεν σὲ μερικά ἄλλα σημεῖα τοῦ Ἀναστασίμου Κανόνος διότι ὅλον εἶναι ποίημα θεῖον καὶ ἀριστοτεχνικόν.

ΑΡΧΙΜ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Εἰς τὴν μετώπην ἀρχαίου Ναοῦ τῶν Δελφῶν ὑπῆρχεν ἡ ἐπιγραφή «γνώθι σαυτόν». Πόσαι ἀλήθειαι καὶ πόση σοφία δὲν ὑπάρχουν μέσα εἰς αὐτάς τὰς δύο λέξεις; Οἱ ἄνθρωποι γνωρίζουν πολλά, μανθάνουν πολλά, διδάσκονται πολλά καὶ βλέπουν πολλά, ἀλλὰ πολὺ ὀλίγα γνωρίζουν διὰ τὸν ἑαυτὸν τους. Ἐχουν ἴσως τὴν ἱκανότητα νὰ διαβάσουν τὴν σκέψιν τῶν ἄλλων, νὰ διεισδύουν εἰς τὰς ψυχὰς των, νὰ κατακτοῦν τὰς καρδίας των, νὰ θέτουν τοὺς ἄλλους ὑπὸ τὴν βάσανον τῆς ἐρεύνης των, κάποτε δὲ καὶ ὑπὸ τὴν κυριότητά των. Ἀλλὰ πολὺ ὀλίγοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν πραγματικὰ ἐκτιμήσει τὸν ἑαυτὸν τους. Εἴμεθα τὸ ὑποκείμενον καὶ ἐξετάζομεν τοὺς ἄλλους σὰν ἀντικείμενα. Στρεφόμεθα πρὸς τὰ ἔξω καὶ ἀπομονώνομεν ἐπιμελῶς ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον τὸν ἑαυτὸν μας. Εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ δώσωμεν ἄσκοπα καὶ ἀλόγιστα τὴν καρδίαν μας στὸν πρῶτον τυχόντα, τὸν δὲ νοῦν μας αἰχμαλωτίζει ἡ πλεον παιδαριώδης οὐτοπία, τὴν ὁποίαν δεχόμεθα ὡς νέαν ἰδέαν διὰ νὰ δικαιολογήσωμεν τὴν ἄγνοιάν μας. Ἡ ἐξωστρέφειά μας γίνεται ἡ καταστροφή μας. Ὁ ἑαυτός μας, δηλαδὴ τὸ κατώτερον ἐγώ, γίνεται εἰδωλον, πρὸ τοῦ ὁποίου εἴμεθα ἱκανοὶ νὰ θυσιάσωμεν τὰ πάντα. Ἐχομεν τὴν ψευδαἰσθησιν περὶ τῆς ἀνυπάρκτου σπουδαιότητός μας, ἐνῶ αὐτὸ ποὺ ἔχομεν εἶναι συνήθως ἡ κουφότης μας. Τὸ κενὸν ποὺ εἶναι μέσα μας γεμᾶτο ἀέρα, μᾶς ἀπατᾷ. Καὶ βλέπομεν ἕνα ὑπερφυσικὸν καὶ πληθωρικὸν ἑαυτόν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τίποτε δὲν λείπει. Διότι αὐτὸς ὅλα τὰ γνωρίζει, δι' ὅλα εἶναι αὐθεντία, τίποτε δὲν τοῦ διεφεύγει, οὐδὲν πρόβλημα ἄλυτον. Καὶ ὅμως. Ἐὰν ἤμποροῦμε ἀσφαλέστερα νὰ εἴπωμεν γιὰ κάτι, ὅτι τὸ ἀγνοοῦμεν, αὐτὸ εἴμεθα ἡμεῖς οἱ ἴδιοι, ὁ πραγματικὸς ἑαυτός μας, ὁ ἐσωτερικὸς μας ἄνθρωπος. «**Βαθεΐα ἡ καρδία καὶ ἄνθρωπος ἐστὶ καὶ τίς γνώσεται αὐτόν**», ἐρωτᾷ ὁ Προφήτης. Τὸ μυστήριον τοῦ ἀνθρώπου παραμένει ἄλυτον διὰ τοὺς πολλούς. Ὁμιλοῦμεν περὶ τοῦ ἀνθρώπου σὰν νὰ εἶναι ἀφηρημένη ἔννοια, ἢ, ὅπως θὰ ὠμιλοῦσαμεν λ.χ. διὰ τὸ Δένδρον κ.ο.κ. Ὁ ἄνθρωπος εὐρίσκεται τόσον μακρὰν μας, ἀσύλληπτος καὶ ἀόρατος, σκιὰ μυστηριώδης καὶ ἀδιερεύνητος, μολονότι εἶναι ἐνώπιόν μας, μέσα μας.

Νὰ ἔχωμεν πλείστας γνώσεις, ἰδίᾳ σήμερον, μετὰ τὴν τεραστίαν ἐπιστημονικὴν πρόοδον καὶ νὰ κατέχωμεν πράγματα, τὰ ὁποῖα πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀκόμη θὰ ὑπερέβαινον καὶ τὴν τολμηροτέραν φαντασίαν, νὰ ἀγνοῶμεν δὲ τὸν ἑαυτὸν μας, εἶναι τρομερόν. Πρωταρχικὸς ὅρος, ἵνα ἐμβαθύνῃ κανεὶς εἰς τὸ νόημα τῆς ζωῆς καὶ εἰσέλθῃ εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ πνευματικοῦ κόσμου, εἶναι ἡ αὐτογνωσία. Χωρὶς αὐτήν, ὡς πρῶτην βαθμίδα, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ κάνωμεν ἄλματα· ἀλλὰ ποῖος μᾶς ἐγγυᾶται, ὅτι αὐτὰ δὲν θὰ εἶναι κάποτε καὶ θανατηφόρα;

Ἀπὸ τὴν γνωριμίαν μετὰ τὸν ἑαυτὸν μας θὰ ξεκινήσωμεν διὰ νὰ γνωρίσωμεν τοὺς ἄλλους, τὸν κόσμον, τὸ περιβάλλον μας. Καὶ αὐτὸ διὰ νὰ γίνῃ χρειάζεται αὐταπάρνησις, δηλαδὴ νὰ ἀρνηθῶμεν τὸν ἑαυτὸν μας, τὸ κατώτερον ἐγώ, εἰς τὸ ὁποῖον μετὰ τὴν εὐτέλειαν δουλεύομεν. Χρειαζόμεθα ἐσωστρέφειαν καὶ αὕτη εἶναι ἡ ἱκανότης τοῦ ἀνθρώπου νὰ αὐτοβυθίζεται εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς ψυχῆς του, τὴν ὁποίαν νὰ διερευνᾷ μελετᾷ καὶ ἐλέγχει. Ἐκ τῆς ἀνακρίσεως ταύτης ἐξαρτᾶται ἡ τελείωσις, ἡ πρόοδος καὶ ἡ ἀναγέννησις. Τὸ Πυθαγόρειον «**ποὶ παρέθην, τί δ' ἔρεξα, τί δέ μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη**» ἀποτελεῖ βασικὴν προϋπόθεσιν διὰ τὸν πνευματικὸν καθαρμὸν καὶ τὴν ἠθικὴν λύτρωσιν. Ὁ αὐτοέλεγχος, ἡ αὐτοεξέτασις, εἶναι ἡ βάσις τῆς μετανοίας καὶ τὸ ὀρμητήριον τῆς εξομολογήσεως. Ἐπὶ τῆς αὐτογνωσίας στηρίζεται ἡ μεγάλη ἀρετὴ τῆς **ταπεινότητος** καὶ νὰ ὀρίζωμεν τὸν ἑαυτὸν μας, πρέπει νὰ τὸν συλλάβωμεν, νὰ τὸν διευθύνωμεν καὶ νὰ τὸν προφυλάσσωμεν. Ἐχει ἀσφαλῶς ἀξίαν ὁ ἑαυτός μας. Κανεὶς δὲν τὸ ἀμφισβητεῖ. Ἀλλ' ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ποῖον περιεχόμενον δίδομεν εἰς τὴν λέξιν. Ἄν ἐννοῶμεν τὸ κατώτερον ἐγώ, τὸν ἄνθρωπον τῶν ἐνστίκτων, τὰς ζωῶδεις ὁρμὰς καὶ ἀνάγκας, τότε ἀσφαλῶς δὲν ἔχομεν καμμίαν ἀξίαν καὶ ἐδῶ ἰσχύει ὁ ὅρος τῆς θείας ἐπιταγῆς «**ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν**». Ἀλλωστε ὅσοι ἀγνοοῦν τὸν ψυχικὸν παράγοντα, δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ὀμιλοῦν ἐν ὀνόματι τοῦ ἑαυτοῦ των, ἐφ' ὅσον τὸ **ἐγώ** εἶναι ὁ ὀλοκληρωμένος ἄνθρωπος, ὡς ψυχοσωματικὴ ὄντοτης. Ὅταν δὲν ἔχω συνείδησιν τῆς ὑπάρξεώς μου, πῶς

εἶναι δυνατόν νά ἔχω ὑπαρξιν ὡς πρόσωπον; Ἐν τούτοις ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι οὔτε ὀρυκτὸν οὔτε φυτὸν, οὔτε ζῶν. Ἀλλὰ τί σημαίνει, ὅτι «ἔχω *τι συνειδητόν*»; Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ἔχω ψυχὴν καὶ αὐτὴ ἀκριβῶς προσδιορίζει τὸ βάθος καὶ τὴν οὐσίαν τῆς προσωπικότητός μου. Ἄνευ ψυχῆς εἶμαι *π ρ ᾱ γ μ α*, ἀντικείμενον, ἀδρανὴς ὕλη. Ποῖον ὑλικὸν πρᾶγμα δικαιούται νά ὁμιλῇ μὲ προσωπικὴν ἀντωνυμίαν; Τὸ Ἐ γ ὡ, τὸ Σ ύ, τὸ Α ὕ τ ὀ ς, προϋποθέτουν πρόσωπα, ψυχάς. Ὁ ἑαυτός μας λοιπὸν δὲ χωρίζεται ἀπὸ τὴν ψυχὴν μας.

Πόσον ὀλίγοι ἔχουν γνωριμίαν μὲ τὴν ψυχὴν των. Βλέπουν μόνον τὸν ἔξω κόσμον, τὸν ἔξωτερικὸν ἄνθρωπον καὶ κρίνουν ὅ,τι βλέπουν καὶ ὅσα φαίνονται, ἐντελῶς κατ' ἐπίφασιν καὶ ἐπιπολαίως. Τὴν ἰδικὴν των πραγματικότητα ἐπιμένουν ν' ἀγνοοῦν, κρατοῦν εἰς ἀπόστασιν τὸν ἑαυτὸν των ἢ, μᾶλλον, ἔχουν διχάσει τὴν προσωπικότητά των, ἀφίνοντες συνήθως εἰς τὸ περιθώριον τὸν κυριώτερον παράγοντα τῆς ζωῆς των. Διὰ τοῦτο δέν εἶναι ὑπερβολὴ νά εἰπώμεν, ὅτι ὁ **Μέγας Ἀγνωστος** εἶναι ὁ ἑαυτός μας. Σπανίως τοῦ ὁμιλοῦμεν, ἐλάχιστα τὸν συμβουλευόμεθα καὶ ἀποφεύγομεν νά τὸν

συντροφεύωμεν. Ἐχομεν τὴν ἀνάγκην του καὶ ὁμως δέν τὸν ὑπολογίζομεν. Μᾶς καλεῖ καὶ κωφεύομεν. Ἐχομεν ἓνα θαυμάσιον ραδιόφωνον, ἀλλὰ εἶναι πεταγμένον εἰς σκοτεινὸν ὑπόγειον. Μάτην προσπαθοῦμεν νά ἀναπληρώσωμεν τὴν ἑλλειψιν του μὲ σκουριασμένα σύρματα, τοποθετημένα ἀτάκτως ἐπὶ ἀψύχου καὶ σαθροῦ ἐπίπλου. Ζῶμεν εἰς τὸν 20ὸν αἰῶνα φυσικά, ἀλλὰ ποῖος θὰ εἶχε τὴν ἀφέλειαν νά πετάξῃ ἀρχαῖα εὐρήματα ποῦ φέρει εἰς φῶς σήμερον ἢ ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη μὲ μόνον τὸν λόγον, ὅτι εἶναι παλαιά; Ἡ ψυχὴ μας ἔχει ἀνυπολόγιστον ἀξία, εἶναι ὁ κεκρυμμένος θησαυρός, ἡ «ἀπολεσθεῖσα δραχμή». Ὁ Κύριος ἦλθε νά σαρώσῃ τὴν γῆν διὰ νά τὴν εὕρῃ. Καὶ νά τὴν σώσῃ.

Πρέπει νά ἔχωμεν τὸ θάρρος, τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν ἐπίμονον προσπάθειαν τῶν ἀρχαιολόγων, διὰ νά ἀρχίσωμεν ἀνασκαφάς. Κάποτε, ἐπὶ τέλους, πρέπει νά παραμερισθοῦν οἱ πέτρες καὶ τὰ χῶματα διὰ νά προβάλλῃ ὁλόλαμπρος, μὲ ὅλην του τὴν χάριν καὶ ὠραιότητα ὁ χαμένος θησαυρός. Θὰ ἔχωμεν σώσει τότε τὸν ἑαυτὸν μας.

ΑΡΧΙΜ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΒΑΡΚΑΣ

ΕΚΛΕΚΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Μετ' ἰδιαίτερας χαρᾶς καὶ ἱκανοποιήσεως ἀνακοινοῦμεν ὅτι ἐξησφαλίσθη ἡ ἐκλεκτὴ συνεργασία ἐν τῷ Περιοδικῷ ἡμῶν τοῦ Θεολογοῦντος Νομικοῦ Συμβούλου τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ τοῦ Γενικοῦ Ταμείου ταύτης ἀξιολύτου κ. Ν Ἀναγνωστοπούλου, ὁ ὁποῖος θὰ γράφῃ τὰ πανηγυρικά καὶ τὰ λοιπὰ Θρησκευτικὰ ἄρθρα καὶ τοιαῦτα τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου, τοῦ ὁποῦ τυγχάνει εἰδήμων.

Ὁ κ. Ἀναγνωστόπουλος εἶναι γνωστός εἰς τοὺς πιστούς, διὰ τὸ ὑψηλὸν Ὁρθόδοξον καὶ πατριωτικὸν φρόνημά του, ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας του, παρά τοῖς ἀρμοδίοις καὶ τὰ πραγματοποιηθέντα σοβαρά ἐπιτεύγματα ὑπὲρ τοῦ κύρους καὶ τοῦ γοήτρου τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Καὶ γνωστότερος ἀπὸ τὰ ψυχωφελῇ Κυριακὰ κηρύγματά του καὶ τοὺς ἐμπνευσμένους πανηγυ-

ρικούς λόγους του ὑπὲρ τῆς ἀκαινοτομήτου Ὁρθοδοξίας, μετὰ τοῦ πατροπαράδοτου Ἑορτολογίου τῆς, καὶ τοῦ Ἑθνους, ἔχων τὸ θεῖον χάρισμα τοῦ ἀπὸ μνήμης δημοσίᾳ λαλεῖν μὲ περισσὴν εὐγλωττίαν καὶ ἀγωνιστικὴν ἑξαρσιν, ἐνθουσιάζων καὶ συναρπάζων τοὺς ἀκροατάς του.

Τὸν παρηκολουθήσαμεν εἰς τὸν Προφορικὸν Λόγον. Τώρα, θὰ τὸν παρακολουθήσωμεν καὶ εἰς τὸν Γραπτὸν Λόγον. Καὶ ἀρχίζομεν ἀπὸ τὸ παρὸν φύλλον, δημοσιεύοντες τὸ λίαν ἐνδιαφέρον ἄρθρον του, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀληθῶς, Θεὸς Συμβολισμός», γραφέν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπετείου τῆς 25ης Μαρτίου, εἰς τὸ ὁποῖον μὲ σαφῆνειαν, παραστατικότητα καὶ γλαφυρότητα ἀναπτύσσεται τὸ θέμα καὶ συνδυάζεται ἐξόχως ὁ «Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου» μετὰ τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ τῆς Ἑλλάδος».

Ομιλία τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸν Πειραικὸν Σύνδεσμον ὑπὸ τοῦ Τ. Λυκειάρχου Θεολόγου Σταύρου Καραμήτσου

Ἄγιε Πρόεδρε, Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς, Αἰ-
δεσιμώτατοι Ἱερεῖς, Ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελ-
φαί.

Δὲν νομίζω ὅτι ἐχρειάζετο νὰ προσθέτω τι εἰς
τὴν σημερινὴν ἑορτὴν. Ἀρκούντως ἐξήντησαν τὸ
θέμα οἱ προλαλήσαντες. Ὑπείκων ὁμως εἰς τὴν
πρόσκλησιν τοῦ Ἀγίου Προέδρου, ἵνα μὴ θεωρηθῶ
ἀνυπάκοος ἀφ' ἑνὸς καὶ ἵνα μὴ σιγῶ ἀφ' ἑτέρου
εἰς τὰς κρισίμους ταύτας στιγμὰς τῆς Ἐκκλησίας καὶ
ἡ σιγὴ αὕτη θεωρηθῇ ὡς ἄρνησις, ὡς ἀναφέρει ὁ
φωστὴρ τῆς Ναζιανζοῦ Γρηγόριος «Τοῦ ἡσυχάζειν
ἐν ὥρᾳ πολέμου, ἴδιον ἀρνήσεώς ἐστι», προβαίνω ἐν
εἰδὲι ἐπιλόγου εἰς τοὺς προλαλήσαντας λόγους τοῦ
Ἀγίου Προέδρου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου ἐπισκόπου
Μαγνησίας Μαξίμου εἰς συμπλήρωσιν δι' ὀλίγων διὰ
τὴν νίκην τῆς Ὁρθοδοξίας μας, ἐναντι τῶν διωγμῶν
τοῦ Πάπα.

«Ἡμέραν χαρμονικὴν θεόφρονες, δεῦτε
τελέσωμεν. Νῦν ὁ οὐρανὸς εὐφραίνεται καὶ
γῆ καὶ Ἀγγέλων τάγματα καὶ τῶν βροτῶν τὰ
συστήματα διαφερόντως ἐορτάζοντα.

Οὕτω ψάλλει ἡ μήτηρ Ἐκκλησία ἡμῶν, τὸν
οὐράνιον θρίαμβόν της, κατὰ πάσης αἰρέσεως τὴν
Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν ἀναστήλωσιν τῶν
Ἀγίων Εἰκόνων ἐορτάζουσα καὶ προτρέπουσα τοὺς
πιστοὺς πρὸς ὁμολογίαν, θυσίαν, ἀγωνίαν καὶ ἀγῶνα
πρὸς χάριν αὐτῆς. Αἱ μυστικαὶ σήμερον τοῦ πνεύμα-
τος σάλπιγγες, οἱ θεῖοι Πατέρες, συγκροτήσαντες
πᾶσαν τὴν ἐπιστήμην τῆς ψυχῆς, θεοπνεύστως
διεχάραξαν τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων τὴν ὀρθότητα
καὶ ἄνωθεν φωτισθέντες εὐωδίασαν ὡς μυρίβνοα
ἄνθη τοῦ Παραδείσου, τοὺς πιστοὺς μὲ τὰς θεοδι-
δάκτους διδασκαλίας των καὶ τὴν Ἀγίαν ζωὴν των,
θεία παρεμβολὴ ἡ Ἐκκλησία, ἀκαθαίρετος πύργος
τῆς μυστικῆς Σιών, φλεγόμενη βάτος, χρυσὴ λυ-
χνία καὶ τέλος Μία, Ἀγία, Καθολικὴ Ὁρθόδοξος
Ἐκκλησία, θριαμβεύουσα καὶ στρατευομένη, ἄνω
καὶ κάτω σήμερον ἐορτάζει καὶ συνομιλεῖ τὴν αἰωνίαν
νίκην της, ἔχων συμπαραστάτην τὴν ἐμπειρίαν αἰώ-
νων, τὴν Ἱστορίαν, τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ
διακηρύττει πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν ὅτι ὁ Ἐμμα-
νουήλ, ὁ Σωτὴρ, ὁ νικητὴς τοῦ Παντός, εἶναι τὸ φῶς
τοῦ κόσμου, εἶναι ὁ ἐκ τῆς φυλῆς Ἰούδα Λέων ὡς
ἀναφέρει ὁ ὑψηπετῆς τῆς Θεολογίας Ἰωάννης, νὰ

μὴ λυπούμεθα, νὰ μὴ κλαῖμε «Μὴ κλαῖε Ἰωάννη.
Ἰδοὺ ἐνίκησε ὁ Λέων ὁ ὢν ἐκ τῆς φυλῆς Ἰούδα. Μὴ
φοβεῖσθε Πατέρες μου καὶ ἀδελφοί, μὴ δειλιάτε,
ἐξῆλθε νικῶν διὰ νὰ νικήσῃ. Τὸ λιοντάρι θὰ νικήσῃ.
Τοὺς Μασώνας, τοὺς Μαρξιστάς, τοὺς Ὑποκριτὰς
μνημονευτὰς (Νεοημερολογίτας Ἀρχιερεῖς) τοῦ
Πατριάρχου Δημητρίου, οἵτινες ἀναγνωρίζουν μὲν
ὅτι ὁ Πατριάρχης ἐπρόδωσε εἰς τὴν Ρώμην τὴν
Ὁρθοδοξίαν καὶ ἐν μέσῳ Ἐκκλησίας ἀναφωνοῦν ὅτι
οὗτος ὀρθοτομεῖ τὸν Λόγον τῆς Ἀληθείας. Ἀμε-
τανόητοι, ὀλιγόπιστοι, δὲν φοβεῖσθε μήπως κινηθῇ ἡ
Λυχνία εἰς τὸν Ἑλλαδικὸν χῶρον ὡς ἡ Λυχνία τῆς
Ἰωνίας κατὰ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν;

Ἀλλὰ τίμοι ἀγωνισταὶ Παλαιοημερολογίται ἡμεῖς
ποῦ φέρομεν χωρὶς ντροπὴ ἐδῶ καὶ 60 χρόνια τὸν
ὀνειδισμόν τοῦ Παλαιοημερολογίτου (καὶ δὲν ἀλλά-
ζομεν αὐτὸν μὲ τοὺς ἐνισταμένους), τὸν διωγμὸν,
τὴν ἀγωνίαν καὶ τὴν θλίψιν τῆς διηρημένης Ὁρ-
θοδοξίας μας, εἰσέλθετε σήμερον εἰς τὸν Ναὸν τῆς
δόξης τοῦ Θεοῦ, εἶναι πλήρης δόξης ὁ οἶκος Κυρίου
καὶ μὲ τὸν Στουδίτην ψάλλατε «Ὁ Χριστὸς ἐνίκησε,
σκιρτάτω ἡ γῆ, πέπαυται ὁ θόρυβος, πέπαυται καὶ ὁ
κλαυθμὸς τῶν τοῦ Κυρίου δούλων».

Ἐλευθέρα λοιπὸν ἡ κτίσις σήμερον γνωρίζεται
καὶ ἡμεῖς ἐλεύθεροι μαχηταὶ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐτοι-
μασθεῖτε δι' ἀγῶνα, ἀποτελέσατε ὡς ἔλεγε καὶ ὁ
ἀείμνηστος μαχητὴς τῆς Ὁρθοδοξίας πρῶην Φλω-
ρίνης Χρυσόστομος, τὴν φρουράν τὴν ἀνύστακτον
καὶ ἀκοίμητον ἐπὶ τῶν ἀδαμαντίνων ἐπάλξεων τῆς
Ὁρθοδοξίας ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν αὐτῆς καὶ ἰδιαίτε-
ρως τοῦ στενάζοντος μὲ τὸν Ἀρχοντα τοῦ σκότους
διάβολον, Πάπα, ὁ ὁποῖος λυσσῶδῶς πάντοτε πο-
λεμεῖ τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὸ εὐλογημένον ἡμῶν
Ἔθνος. Θὰ σᾶς ἀναφέρω ὀλίγα τινὰ διὰ νὰ γνωρί-
σετε ὅτι πάντοτε ὁ Πάπας λυσομανᾷ ἐναντίον μας.
α) Ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιμανδρίτης Ἀνδρόνικος Δη-
μητρακόπουλος εἰς τὸ βιβλίον του (Λειψία 1872)
ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινου-
πόλεως τοῦ 1204 ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων «τοὺς μὲν
Ναοὺς αὐτῆς ἀσεβῶς ἐβεβήλουν, τοὺς δὲ Ἱερεῖς
αὐτῶν ἔρριπτον εἰς τὴν εἰρκτὴν (φυλακὴν), διότι δὲν
ἀνεγνώριζον τὸν Πάπα Κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ
δὲν ἐμνημόνευον ἐν ταῖς Ἱεροτελεστίαις αὐτὸν ἢ
κατέκαιον αὐτούς. Ἀλλὰ καὶ ἕτερος Ἱστορικὸς ὁ

διάκονος Κοσμάς εἰς τὴν μελέτη καὶ κριτικὴν διὰ τὴν χειρσόνησον τοῦ Ἁθω, διεκτραγωδεῖ τοὺς διωγμοὺς ἐπὶ Ἰωάννου τοῦ Βέκκου, «τοὺς μοναχοὺς τοῦ Βατοπεδίου καὶ Ἰβήρων ἥρωικῶς ἀντιστάντας ἔργον, βασάνων καὶ φόνων ἐποίησαν, τοὺς Μοναχοὺς τῶν Καρυῶν μετὰ τοῦ Πρώτου μαχαίρα παρεδόθησαν».

Μετὰ τὴν ἄλωσιν ἐπωφελοῦμενοι τῆς δουλείας τοῦ γένους, ἐπετέθησαν καὶ ἐναντίον τῆς γλώσσης, διὰ νὰ ἀποκόψουν τοὺς Ὀρθοδόξους ἀπὸ τὴν Ὀρθὴν πίστιν. Εἶναι οἱ ἐφευρέται τοῦ δημοτικισμοῦ καὶ τοῦ μονοτονικοῦ. Ἡδὴ ὁ ἀντίπαλος τοῦ Ἀγ. Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, προδότης τῆς Ὀρθοδοξίας Νικαίας Βησσαρίων, ὑπεστήριξε ὅτι διὰ νὰ ἐκλείψῃ ἡ Ὀρθοδοξία, πρέπει νὰ ἐκλείψῃ ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ δυστυχῶς ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ὁ μασῶνος Ράλλης, ὁ ἄθεος Παπανοῦτσος, ὁ μαρξιστὴς Τρίτσης, κατέφεραν θανατηφόρον κτύπημα ἐναντίον τῆς ἀθανάτου ἑλληνικῆς γλώσσης γενόμενοι σύμμαχοι τῶν ἐξωμοτῶν Βησσαρίονος καὶ Ἰσιδώρου.

Ἐν Πολωνία μετὰ τὴν Σύνοδον τῆς Βρέστης 1596 ἐπειδὴ ἀνθίσταντο οἱ Ὀρθόδοξοι, ἐξαπελύθησαν ἐναντίον τῶν διωγμῶν ἀπιστεύτου σκληρότητος. Αἱ Ἐκκλησίαι καὶ τὰ Μοναστήρια κατὰ μέγα μέρος κατεστράφησαν, οἱ ἱερεῖς κατεδιώκοντο, τὰ παιδιὰ ἀπέθνησκον ἀβάπτιστα (Ἀλοίμονον ὅμως, συνεχιστὰι τῶν διωγμῶν τοῦ Πάπα εἶναι ἡ σημερινὴ κυβέρνησις μετὰ τὸν νόμον περὶ Ἀμβλώσεων). Νεώτερος ἱστορικὸς διὰ τὰ γεγονότα τῆς Πολωνίας ἀναφέρει τὰ ἑξῆς: «ἄλλοι ἐτροχίσθησαν, ἄλλοι ἐπὶ πασσάλων ἀπέθνησκον, αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ αὐτῶν, εἰς τὰς μὲν γυναῖκας ἀπέκοπτον τὰ στήθη, τὰ δὲ παιδιὰ κατέκαιον ἐπὶ ἐσχάρας. Ἐν Γιουγκοσλαβία κατὰ τὸν Β' Παγκόσμιον πόλεμον ἄνω τῶν 800.000 Ὀρθόδοξοι μεταξὺ τῶν ὁποίων 5 ἱεράρχαι, 400 ἱερεῖς καὶ ἐν ἑκατομμύριον περίπου Ὀρθόδοξοι ἐσφάγησαν. Τὴν ἰδίαν τύχην εἶχον καὶ οἱ ἐν Κύπρῳ Ἁγιοὺς ἀναφέρει ἐν σελ. 53 «οὓς μὲν δῆσαντες ἐν ταῖς οὐραῖς τῶν ἑαυτῶν ἵππων ἐν τραχέσι καὶ δυσβάτους τόποις σύραντες αὐτοὺς ἀπεκτείναν, τοὺς δὲ προκρίτους αὐτῶν πυρκαϊὰν ἀνάψαντες μεγίστην τούτους κατέκαυσαν».

Ἀλλὰ καὶ ὅταν κατόπιν 400 χρόνων δουλείας μέσα εἰς τὰς ρωγμὰς καὶ τὰ σπήλαια πλανωμένη ἡ Ὀρθοδοξία, τί ὑπέστησαν οἱ χριστιανοὶ στὴν Κρήτη, τὶς Κυκλάδες, στὴν πικραμένη Ἀνατολὴ ἀπὸ τοὺς Λεβαντίνους τοῦ Πάπα καὶ τοὺς δόγηδες τῆς Γαληνοτάτης Δημοκρατίας ἢ μᾶλλον Τυραννοκρατίας τῆς Βενετίας; Ποῦ οἱ Ὀρθόδοξοι τῆς Κάτω Ἰταλίας, τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Συρίας;

Μήπως κατὰ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν τὰ φραγκάκια τοῦ Πάπα δὲν ἔκοπτον μετὰ τσεκούρια τὰ χέρια τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν τῶν Ἀποστολικῶν Ἐκκλησιῶν Σμύρνης καὶ Ἐφέσου;

Ἀλλὰ καὶ ἐν ἔτει 1924 ποῖος ἄλλος παρὰ ὁ Πάπας διὰ τῶν ἐξωμοτῶν τῆς Ὀρθοδοξίας Μεταξάκη καὶ Παπαδοπούλου δὲν διήρεσαν τὸν Ὀρθόδοξον Ἑλληνικὸν Λαὸν διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ καταδικασθέντος καὶ ἀναθεματισθέντος Νέου Ἡμερολογίου προτιμήσαντες νὰ συνεορτάζουν μετὰ τὸν Πάπα καὶ οὐχὶ μετὰ τὴν θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν ἐν Οὐρανοῖς καὶ μετὰ τὰς ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, Ρωσίας κ.λπ.; Τίνος εἰσηγήσεις ἦσαν οἱ μεγάλοι διωγμοὶ ἐναντίον τῶν Ὀρθοδόξων καὶ ἰδίᾳ ὁ Νερώνιος διωγμὸς τοῦ 1950; Ἀλοίμονον, ὅμως τότε, τὸ 1924, ἠνοίχθη ἡ Πύλη καὶ ἐφθάσαμεν εἰς τὸν λεγόμενον διάλογον ἢ μᾶλλον εἰς τὴν ὑποταγὴν τῶν καινοτόμων εἰς τὸν Πάπα.

Ὀμιλοῦν δι' ἐνότητα καὶ διάλογον ἀγάπης, ἐνῶ σκοπὸς τῶν εἶναι ἡ ὑποδούλωσις τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ἡ ὑποταγὴ αὐτῆς εἰς τὸν Πάπα.

Ἰδοὺ τί διακηρύσσει ὁ Πάπας: «ἀπατῶνται ὅσοι νομίζουν ὅτι ἡμεῖς θὰ ἀφιστῶμεν τῶν προνομίων μας, τὰ ὁποῖα θεόθεν ἐδόθησαν διὰ τοῦ ἀποστόλου Πέτρου». Αὐτοὶ δὲ θὰ ἀποστῶν τῶν προνομίων καὶ ἡμεῖς θὰ ἀποστῶμεν τῆς φιλάτης Ὀρθοδοξίας; Ὁχι μητέρα Ὀρθοδοξία μας, χιλιάκις ὑπὲρ σοῦ τεθνηξώμεθα. Ἀλλὰ διὰ ποίαν βοήθειαν ὀμιλοῦν οἱ Φαναριῶται; Ὁ Πάπας οὐδέποτε ἐβοήθησε τὴν Ὀρθοδοξίαν, κατὰ τὸν ἐθνικὸν ἱστορικὸν Παππαρηγόπουλον. Αὐτὴν τὴν βοήθειαν ἀνέμενε καὶ ὁ θλιμμένος Αὐτοκράτωρ Κων/νος ὁ Παλαιολόγος, ὅταν γονατιστὸς τὴν τραγικὴν πρῶιαν τῆς ἀποφράδος ἡμέρας, τὴν Τρίτην τοῦ 1453 γονατιστὸς ἰκέτευε τὸν Ἰουστινιανὴν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν ἀγῶνα ὀρκίζοντάς τον εἰς τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι Νίκη, δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τοὺς ψευτοχριστιανοὺς τῆς Δύσεως. Αἷμα καὶ Πῦρ καὶ ἀτμίδα καπνοῦ εἶναι ἡ πίστις μας. Ἡ φιλάτη καὶ ἀγαπητὴ Ὀρθοδοξία. Ἡ Ὀρθοδοξία ἡ νικήσασα τὸν μεγαλύτερον ἐχθρὸν τοῦ ἀνθρώπου τὸν θάνατον διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Νυμφίου τῆς, εἶναι περιβεβλημένη τὸν ἥλιον τῆς Δικαιοσύνης Χριστόν, ἐστεμμένη μετὰ τοὺς δώδεκα ἀστέρας τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους καὶ τὰ ἑπτὰ διαδήματα τὰς Ἁγίας Οἰκουμενικὰς Συνόδους.

Ἀτενίσσατε τὴν σημαίαν τῆς. Εἶναι ὁ Σταυρὸς, ὁ θρόνος τοῦ Ἀρνίου. Ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ θρόνου κατεκρημνίσθησαν, ἐτσακίσθησαν, ἐξηφανίσθησαν ὅλοι οἱ θρόνοι. Ποῦ εἶναι ὁ Χίτλερ, ὁ Ναπολέων, ὁ

Στάλιν, οί διώκται της; Ὁ Πάπας, ὁ Ἄρειος,; Ὁ Σταυρὸς κυματίζει εἰς τὰς ἐπάλξεις ὡς σύμβολον αἰωνίας νίκης.

Καὶ προσκαλεῖ ἡμᾶς εἰς νέους ἀγῶνας, προσκαλεῖ ἡμᾶς νὰ καταταχθῶμεν εἰς τὸν Στρατὸν τοῦ Κυρίου. Εἴμεθα Χριστοφόροι, θεοφόροι, συνεχισταὶ τοῦ Ἔργου τῶν Ἀγίων, Ἡρώων καὶ στρατιωτῶν τῆς Πίστεως. Ἡνωμένοι ὡς εἰς ἄνθρωπος, καίόμεθα μὲ τὰς φλόγας τοῦ Θεοῦ πόνου καὶ ἀγάπης.

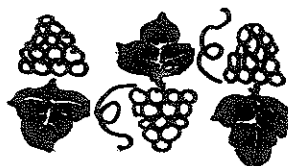
Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ λησμονήσωμεν, τὰ παύσωμεν νὰ ἀγωνιζόμεθα διὰ σέ Ὁρθοδοξία; «Κολληθεῖ ἡ γλῶσσα μου τῷ λάρυγγί μου ἐὰν μὴ σοῦ μνησθῶ». Καὶ τώρα στρέφω τὸν λόγον μου πρὸς Ὑμᾶς Πατέρες καὶ ἀδελφοί. Ἐξήκοντα καὶ πλέον χρόνια ἀγωνιζόμεθα ἐν μέσῳ διωγμῶν, ἐξοριῶν καὶ ποικίλων μεθόδων τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἐξήλθομεν νικηταί. Ἀλλὰ φεῦ δὲν ἠδυνήθημεν νὰ νικήσωμεν τὸν ἐσωτερικὸν ἐχθρόν, τὸ σῶμα τοῦ θανάτου κατὰ τὸν Ἀπόστολον. Τὸ ὄπλον τῶν διωκτῶν μας εἶναι ὅτι δὲν εἴμεθα ἠνωμένοι, δὲν ζοῦμεν τὴν ἀγωνίαν τῆς Γεσθημανῆς, εἴμεθα παρατάξεις καὶ ὄχι οἱ Συνεχισταὶ τῆς ἀκαινοτομήτου Ὁρθοδοξίας εἰς τὸν Ἑλλαδικὸν χώρον μὴ προσθέτοντες ἢ ἀφαιροῦντες ἀπὸ τὴν θείαν παρακαταθήκην. Καὶ μὲ τὸ ὄπλον τοῦτο, δικαιολογοῦνται οἱ ὀλιγόπιστοι (διότι δυστυχῶς θέλουν τὸ τραπέζι στρωμένο) καὶ μένουν ἔξω τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος. Ἀλλὰ προϋπόθεσις διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα διὰ τὴν Ἑνότητα τῆς Ὁρθοδοξίας νὰ στρατευθῇ εἰς τὴν φρουράν αὐτήν, τὴν ἀνύστακτον καὶ ἀκοίμητον ὡς πολλάκις ἐπανελάμβανε ὁ ἀειμνηστος Πρόεδρος ἡμῶν πρῶην Φλωρίνης ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ ὑπὲρ τῆς ἐνότητος τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος τῆς Ὁρθοδοξίας, εἶναι ἡ φανέρωσις τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ πνευματικὴ ἐμπειρία τῶν Ἀγίων, τῶν πραγματικῶν χριστιανῶν, τῶν ἀφανῶν δούλων τοῦ Κυρίου τῶν διδόντων τὰ πάντα διὰ τὴν δόξαν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ μὴ λαμβανόντων παρὰ ὀνειδισμόν, διωγμὸν καὶ ταπείνωσιν ὡς ὁ μέγας Πρόδρομος λέγει «αὐτὸν μὲν αὐξάνειν, ἐμὲ δὲ ἐλλατοῦσθαι». Καὶ ὡς μὲ φόβον καὶ τρόμον περιγράφουν ταύτην τὴν φανέρωσιν τοῦ Θεοῦ, ὁ Μέγας Ἀντώνιος καὶ ὁ Συμεὼν ὁ νέος Θεολόγος, αἱ τοὶ περιγράφουν τὴν ὁδὸν τῆς ψυχῆς ὅταν ἔχαναν τὴν αἴσθησιν τῆς Θείας Παρουσίας, ἀντιθέτως δὲ τὴν ἀγαλλίασιν, τὴν ἀνεκκλήτην ἔκστασιν κατὰ τὴν ἐπανεμφάνισιν τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀγαλλίασις αὕτη τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ ὁδηγεῖ εἰς συνεργασίαν, εἰς σύμπνοιαν, εἰς ταπείνωσιν, εἰς θυσίαν χάριν τῆς ἐνότητος τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος. Δυστυχῶς ὁμως

πολλοὶ εἰσῆλθον εἰς τὸν Ἱερὸν ἀγῶνα, χωρὶς νὰ ἔχουν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ, ξένην πρὸς αὐτήν, ξένοι καὶ ἄσχετοι πρὸς τὴν πνευματικὴν ἀγαλλίασιν καὶ διήρεσαν αὐτὸν εἰς παρατάξεις. Καὶ οἱ δυστυχεῖς νομίζουν ὅτι θὰ εὕρουν τὸν Θεὸν καὶ ἀναγκάζονται νὰ ὑποκρίνονται εὐσέβειαν καὶ νὰ ζοῦν εἰς 2 κόσμους, ἀλλὰ ὁ Κύριος λέγει «οὐ δύνασθε δυοῖν Κυρίοις δουλεῦειν». Τὴν ἐνότητα αὐτὴν ἀπαιτεῖ ἀπὸ τοῦς Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς τῶν Γ.Ο.Χ. ἀγωνιωδῶς ὁ Λαὸς τοῦ Θεοῦ.

Ἡμεῖς Κλῆρος καὶ Λαὸς διακηρύττομεν πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν ὅτι ἀποτελοῦμεν τὴν συνέχειαν τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν Ἑλλαδικὸν χώρον. Κρατοῦμεν τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως, τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἀειμνήστου ποιμενάρχου ἡμῶν πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομου τὴν 14-5-1935 ὅστις ἔπαυσε πᾶσαν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν καινοτόμων Ἀρχιερέων, αὐτῆς, οἱ ὅποιοι ὡς ἀναφέρει ἀποκήρυξις, ἐκήρυξαν ἑαυτοὺς Σχισματικούς. Συνεχισταὶ αὐτῆς ἠνωμένοι Κλῆρος καὶ Λαὸς ὑπὸ τὴν πνευματικὴν Ἡγεσίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μὲ Πρόεδρον τὸν νῦν Ἀρχιεπίσκοπον Χρυσόστομον β'.

Ἀλλὰ ὄχι φιλόστοργος μήτηρ Ὁρθοδοξία, δὲν θὰ σέ ἀφήσουν τὰ γνήσιά σου τέκνα νὰ ἀποθάνῃς κάτωθεν τῆς Στοᾶς τῶν Μασόνων, τῆς ζούγκλας τῶν Παπικῶν, ἐγκαταλελειμμένη, προδομένη ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενιστάς, ὀλιγοψύχους Φαναριώτας, τοὺς Ὑποκριτάς, Μνημονευτάς τοῦ Δημητρίου καὶ λέγω ὑποκριτάς, διότι ἀπὸ τὴν μιά μεριά καταφέρονται ἐναντίον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην ἐν μέσῳ Ἐκκλησιῶν ἀναφωνοῦν ὅτι ὁ Δημήτριος ὀρθοτομεῖ τὸν λόγον τῆς Ἀληθείας.

Θά σοῦ δώσωμεν πνοὴν καὶ ζωὴν ἀπὸ τὴν ἰδικήν μας, σὺ ποῦ εἶσαι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, τὸ εἶναι μας. Σφικτὰ τὰ χέρια ἠνωμένοι, μὲ ἀβάστακτον πόνον καὶ δάκρυα θὰ ἀναφωνήσωμεν πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν, πρὸς τοὺς νέους Βησσαρίονας καὶ Ἰσιδώρους, πρὸς τοὺς νέους Βέκκους καὶ Ἀργύρους, τὸ σύνθημα τῆς αἰωνίας Νίκης: Ἰησοῦς Χριστὸς Νικά. Ἰδοὺ ἐνίκησε ὁ Λέων, τὸ Λιοντάρι, ὁ Παντοδύναμος Θεὸς ἡμῶν.

**ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΓΟΧ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32**

**Ι Σ Ο Λ Ο Γ Ι Σ Μ Ο Σ
τοῦ Θρησκευτικοῦ Σωματείου
«Γενικὸν Ταμεῖον τῆς Ἐκκλησίας
ΓΟΧ Ἑλλάδος» τῆς 31-12-1987**

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ**ΔΙΑΘΕΣΙΜΟΝ**

α' Ταμείον	1.600.583
β' Τράπεζαι	866.138

ΠΑΓΙΟΝ

α' Ἀκίνητα	19.156.565
β' Ἐπιπλα - Ἐκκλησ. Εἶδη	955.283
γ' Ἐντυπα & Γραφ. ὕλη	22.577
δ' Μηχαναὶ Γραφείου	24.600
ε' Βιβλιοπωλεῖον - Βιβλιοθήκη	13.760

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ

α' Ἀγία Παρασκευὴ Ἀθηνῶν	394.170
β' Διαχ/ταὶ Ἱερῶν Ναῶν	503.421
γ' Χρεῶσαι - Συνδρ. - Προσ/νοὶ Λ/σμοὶ	12.315.025
δ' Γραμμάτια Εἰσπρακτέα	100.000
ε' Ἐργολάβοι (Ἀγία Φιλοθέη)	2.305.405
στ' Προσωρινὰ Δάνεια Ἱερῶν Ναῶν	1.100.000

ΑΠΟΘΕΜΑΤΑ

α' Κηρὸς	1.651.906
β' Ἡμερολόγια	217.370

31.226.803**I. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ****ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ**

29.265.373

II. ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΙ Λ/ΣΜΟΙ

α' Προσ/νοὶ Πιστωτ. Λ/σμοὶ	192.272
β' Προμηθευταὶ	299.919
γ' Ἐγγυήσεις	154.800
δ' Πιστωταὶ	71.835
ε' Προσ/νοὶ Πιστωτ. Λ/σμοὶ (Β')	1.142.604

III ΚΑΘΑΡΟΝ ΚΕΡΔΟΣ

100.000

31.226.803**ΑΝΑΛΥΣΙΣ****ΜΕΡΙΔΟΣ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΩΝ ΧΡΗΣΕΩΣ**

31-12-1987

ΧΡΕΩΣΙΣ

Δαπάναι Λειτουργίας Ἱερῶν Ναῶν Δρχ.	2.660.720
Μισθοὶ Προσωπικοῦ	1.453.620
Δαπάναι Διαχειρίσεως κτλ. Δρχ.	125.027
Πάγια Βοηθήματα	
Αναξιοπαθούντων »	100.000
Περιοδικὸν Δικαστικά »	583.499
Ἐκδηλώσεις - Γεν. Ἐξοδα & λοιπαὶ δαπάναι »	1.100.721
Φόροι Δημοσίου	304.873
ΚΑΘΑΡΟΝ ΚΕΡΔΟΣ	100.000

6.428.460**ΠΙΣΤΩΣΙΣ**

Μικτὰ ἔσοδα παρούσης χρήσεως ἐκ διαφόρων πηγῶν ἤτοι Κηροπωλήσεων. Δισκοφορίας, Δωρεῶν, Ἑνοικίων κτλ. Δρχ.	5.053.825
Δισκοφορίες	192.272
Δισκοφορίες Ἐπαρχιῶν	70.000
Ἑνοικίων	1.112.363

6.428.460

Ὁ πρόεδρος

Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ
Σαλαμίνος ΓερόντιοςὉ Γεν. Γραμματεὺς
Μητροπολίτης Θεσ/νίκης
Εὐθύμιος

Ὁ Ταμίας

Μητροπολίτης Χίου
Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν
ΣτέφανοςὉ Διαχειριστής
Κων/νος Κατσαγώνης

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΤΗΣΙΑΝ ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΓΕΝΙΚΗΝ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΝ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΘΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ, τὴν 28-3-1988 (ν. ἡμ.).

Ἀπὸ τὴν ἐμπεριστατωμένην λογοδοσίαν τοῦ Προέδρου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερωντίου, ἐξεχωρίσαμεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν τόσων ἄλλων σημαντικῶν, τὸ ὅτι χάριν βελτιώσεως τῶν οἰκονομικῶν τοῦ Σωματείου οἱ ἄρχιερεῖς - ἀξιωματοῦχοι αὐτοῦ παρητήθησαν ἀσμένως τῶν ὁδοιπορικῶν, τὰ ὅποια ἦσαν πρὸ μακροῦ καθιερωμένα καὶ ὅτι ἅπαντα ἡ ἐργασία τοῦ Σωματείου διεξάγεται ἀπὸ ἓνα μόνον ὑπάλληλον, τὸν κ. Κ. Κατσαγώνην, ὁ ὁποῖος ἐκτελεῖ χρέη διαχειριστοῦ γραμματέως, ἀκόμη καὶ μεταφορῶς τοῦ κηροῦ καὶ ἀποκλήρου εἰς τοὺς Ἱερούς Ναοὺς κλπ. ὁ δὲ ἐλεγκτὴς καὶ οἰκονομ. σύμβουλος κ. Χ. Χαλβατζῆς προσφέρει τὰς ὑπηρεσίας του ἀμισθί.

Ἀξιζοῦν θερμῶν συγχαρητηρίων διὰ τὴν ὄντως χρηστὴν διοίκησιν καὶ μετὰ πάσης φειδοῦς διαχειρίσιν, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτροπὴ, ἐν τέλει τῆς ἐκτενοῦς Ἐκθέσεώς της, ἀναφέρει τὰ ἐξῆς **ἀξιοπρόσεκτα**. «Θὰ ἀποτελοῦσε μεγίστην παράλειψιν καὶ ἴσως στεροῦσε τοὺς διαχειρισθέντας τοὺς Λογαριασμοὺς ἐσόδων ἐξόδων ἐξ ἑνὸς δικαίου τιμήματος, ἐὰν μᾶς διέφευγε νὰ ἐκτιμήσωμεν τὸ ἔργον τούτων.

Διότι εἶναι γεγονός ὅτι ἡ οἰκονομικὴ αὐτὴ διακίνησις ἐξεταζομένη λεπτομερῶς εὐρέθη καθ' ὅλην τὴν ἑκτασίαν της ἀνταποκρινόμενη πρὸς τὰ Λογιστικὰ πρότυπα Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν καὶ Νομικῶν προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ὁ δὲ ἀριστοτεχνικός συνδιασμός τῶν οἰκονομικῶν σκελῶν ἐσόδων - ἐξόδων καὶ ἡ ὀρθολογικὴ διάθεσις τῶν ἐξόδων μας, πείθει διὰ τὴν σύνεσιν καὶ τὴν τιμιότητα τῶν ὑπευθύνων.

Οὐδεμίαν σπατάλη χρήματος παρατηρήθη τὰ δὲ πραγματοποιηθέντα ἐξόδα ἦσαν ἀναγκαῖα καὶ ἀπαραίτητα. Ἡ μετ' ἐξαιρέτου ζήλου, ἀφοσιώσεως καὶ εὐσυνειδησίας ἐκτέλεσις τῶν καθηκόντων των, τοῦ ἐκλεκτοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ὡς καὶ τῶν ἀσχολουμένων εἰς τὰ Γραφεῖα, ἡ ἀρτία ὀργάνωσις τῶν ὑπηρεσιῶν του καὶ τὸ ἀκέραιον ἥθος αὐτῶν ἐπιβάλλει τὴν ἀπονομὴν δικαίου ἐπαίνου, διὰ τὸν ὁποῖον παρακαλεῖ τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν ὅπως ἐκφράσῃ μεθ' ἡμῶν».

Ἐφ' ᾧ καὶ ἡ Συνέλευσις τῇ προτάσει καὶ τοῦ νομ. συμβούλου κ. Ν. Ἀναγνωστοπούλου ἐξέφρασεν ὁμοφώνως τὴν εὐαρέσκειαν αὐτῆς.

Τὸ Νέον Διοικητικὸν Συμβούλιον.

Ἀπὸ τὰς γενομένας ἀρχαιρεσίας, ἐπὶ 74 ἐγκύρως ψηφισάντων, ἐξελέγησαν ἐνεργὰ μέλη κατὰ σειρὰν ἐπιτυχίας, ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς: ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερρόντιος λαβὼν 61 ψήφους, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανάσιος, λαβὼν 34 ψήφους, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος, λαβὼν 30 ψήφους καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ Καλλίνικος, λαβὼν 31 ψήφους.

Ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς, ἐξελέγησαν οἱ: πρωθιερεῖς Γεώργιος Σμυράκης, λαβὼν 41 ψήφους, ἀρχιμανδρίτης Χριστόφορος Ἀγγελόπουλος, λαβὼν 37 ψήφους, ἀρχιμανδρίτης Ἰάκωβος Παπαδέλης, λαβὼν 36 ψήφους καὶ πρωθιερεὺς Κωνσταντῖνος Βελέντζας, λαβὼν 36 ψήφους, (διὰ κληρώσεως λόγῳ ἰσοψηφίας).

Καὶ ἀπὸ τοὺς λαϊκοὺς, ἐξελέγησαν οἱ: Δημήτριος Χατζῆς, μέ 45 ψήφους, Κωνσταντῖνος Χρονᾶς μέ 34 ψήφους, Νικολόπουλος Ἀντώνιος μέ 30 ψήφους καὶ Κασιμάτης Χαράλαμπος μέ 27 ψήφους.

Αὐθήμερόν ἐγένετο καὶ ἡ συγκρότησις τοῦ Δ.Σ. εἰς σῶμα, διὰ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Προεδρείου, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸ καταστατικὸν ἀποτελοῦν οἱ ἀρχιερεῖς. Καὶ ἐξελέγησαν ὡς Πρόεδρος ὁ Σεβ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερρόντιος, ὡς Ἀντιπρόεδρος ὁ Σεβ. Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλίνικος ὡς Γεν. Γραμματεὺς ὁ Σεβ. Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος καὶ ὡς Ταμίας ὁ Σεβ. Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας Ἀθανάσιος. Οἱ λοιποὶ ὡς ἄνω ἐκλεγέντες ἱερεῖς καὶ λαϊκοὶ εἶναι Σύμβουλοι. Ἐν συμπεράσματι ἐσημειώθη ἀνανέωσις εἰς τὴν ὅλην σύνθεσιν τοῦ Δ.Σ. καὶ ἰδίως εἰς τοὺς λαϊκοὺς, ἐκλεγέντων νέων.

Ἡ νέα Ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτροπὴ.

Ἐξελέγησαν ὁ ἀρχιμανδρίτης Μεθόδιος Δεσποτίδης μέ 56 ψήφους, καὶ οἱ λαϊκοὶ Μιχαὴλ Αὐγουλέας μέ 61 ψήφους καὶ Νικόλαος Κοβάτσος, μέ 49 ψήφους.

Σύγχαιροντες τοὺς ἐκλεγέντας ἀπὸ καρδίας καὶ ἰδιαίτερως εἰς τὸν τόσον πλειοψηφήσαντα Πρόεδρον Σεβασμιώτατον κ. Γερρόντιον, εὐχόμεθα εἰς τὸν νέον Διοικητικὸν Συμβούλιον τὴν αὐτὴν λαμπρὰν ἐπιτυχίαν τοῦ παλαιοῦ Δ.Σ. κατὰ τὴν νέαν χρήσιν 1988 εἰς τὴν διοίκησιν καὶ διαχείρισιν ἐπ' ὠφελεία τῶν συμφερόντων τοῦ εὐαγοῦς Σωματείου.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΞΕΛΕΓΚΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Πρός την

Γενικήν Συνέλευσιν τῶν μελῶν τοῦ Σωματείου
«ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΕΛΛΑΔΟΣ» ΟΙ ΥΠΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΙ:

1. Βάρκας Χρυσόστομος Ἀρχ/της
2. Αὐγουλέας Μιχαήλ Λαϊκός
3. Λουδάρος Δημήτριος

Ἀποτελοῦντες μέλη τῆς ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῆς 30ης Μαρτίου 1987 (ν. ἡμ.) ἐκλεγείσης τριμελοῦς Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς, προέβημεν, κατὰ τὴν 14ην Μαρτίου ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10ην π.μ. τοῦ ἔτους 1988, εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν πεπραγμένων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Διαχειριστικῆς χρήσεως τοῦ ἔτους 1987, συνάγοντες τὰ κάτωθι:

Διὰ τὸν ἔλεγχον ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσίν μας, ἅπαντα τὰ Γραμμάτια Εἰσπράξεως καὶ τὰ Ἐντάλματα Πληρωμῶν, μετὰ τῶν δικαιολογητικῶν στοιχείων τούτων, ἐξωταμειακὰ στοιχεῖα, ὡς τιμολόγια ἐπί πιστώσει, λογιστικὰ σημειώματα κτλ. τῆς ἐλεγχομένης διαχειριστικῆς περιόδου τοῦ ἔτους 1987, ὡς ἐπίσης κατὰ κάτωθι Λογιστικὰ Βιβλία:

1ον Ἡμερολόγια Ταμείου, ἐπί πιστώσει πράξεων, Ἀναλυτικὰ Καθολικά, ὡς καὶ ἀποθήκης τοιαύτα κτλ.

2ον. Ὁ προϋπολογισμός τοῦ ἔτους 1988.

3ον. Ὁ Ταμειακός Ἀπολογισμός τοῦ ἔτους 1987.

4ον. Βιβλίον Πρακτικῶν Συνεδριάσεων Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

5ον. Βιβλίον Πρακτικῶν Γενικῶν Συνελεύσεων.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι διὰ τὸ ἔτος 1987:

ΚΑΘΑΡΟΝ ΠΛΕΟΝΑΣΜΑ Δρχ.	100.000 ἤτοι
Διάφορα Ἑσοδα Δρχ.	6.428.460
Διάφορα Ἑξοδα	6.328.460
Καθαρὸν Κέρδος Δρχ.	100.000

Αὐξήσις τῆς περιουσίας τὸ 1987 Δρχ. 100.000

Ἀξία ἀκινήτων ὡς ἀναγράφεται εἰς τὰ συμβόλαια Δρχ. 19.156.565.

Τὸ τηρούμενον Λογιστικὸν σύστημα «Διπλογραφικόν» ἀποτελεῖ ἀσφαλιστικὴν δικλείδα ἐναντίον παντός ὅστις ἤθελε διαανοηθεῖ νὰ ζημιώσῃ τὸ Γενικὸν Ταμεῖον. Ἡ νοικοκυροσύνη, ἡ τάξις, ἡ ἐνημερότης τῶν βιβλίων μᾶς ἐπροξένησεν καλὴν ἐντύπωσιν.

Ἡ ἀξία τῶν ἀκινήτων Ἀρχ. 19.156.565, εἶναι ἡ ἀναγραφομένη εἰς τὰ συμβόλαια μὴ ἀναπροσαρμο-

σθεῖσα εἰς τὰ σημερινὰ δεδομένα, διότι δὲν ὑποχρεούμεθα εἰς τοῦτο ὡς Σωματεῖον μὴ κερδοσκοπικοῦ χαρακτήρος.

Κατὰ τὸ ἐπισκοπούμενον ἔτος συνεκεντρώθησαν 1892 Kgr Ἀπόκηρου. Τὸ Ἀπόκηρον ὡς γνωστὸν ἀποτελεῖ τὸν μοναδικὸν ἴσως πόρον τοῦ Σωματείου μας. Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ἡ Ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτροπὴ θεωρεῖ καθήκον τῆς νὰ προτείνῃ.

Τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τῶν διαχειρισθέντων τὰ Οἰκονομικά τοῦ Σωματείου μας κατὰ τὸ ἔτος 1987 ἀπὸ πάσης εὐθύνης.

Θὰ ἀποτελοῦσε μεγίστην παράλειψιν καὶ ἴσως στεροῦσε τοὺς διαχειρισθέντας τοὺς Λογαριασμοὺς ἐσόδων-ἐξόδων ἐξ ἐνὸς δικαίου τιμήματος, ἐὰν μᾶς διαφεύγει νὰ ἐκτιμήσωμεν τὸ ἔργον τούτων.

Διότι εἶναι γεγονὸς ὅτι ἡ οἰκονομικὴ αὐτὴ διακίνησις ἐξεταζομένη λεπτομερῶς εὐρέθη καθ' ὅλην τὴν ἑκτασίαν τῆς ἀνταποκρινομένη πρὸς τὰ Λογιστικὰ πρότυπα Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν καὶ Νομικῶν προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ὃ δὲ ἀριστοτεχνικός συνδιασμός τῶν οἰκονομικῶν σκελῶν ἐσόδων-ἐξόδων καὶ ἡ ὀρθολογικὴ διάθεσις τῶν ἐξόδων μας, πείθει διὰ τὴν σύνεσιν καὶ τὴν τιμιότητα τῶν ὑπευθύνων.

Οὐδεμία σπατάλη χρήματος παρετηρήθη τὰ δὲ πραγματοποιηθέντα ἔξοδα ἦσαν ἀναγκαῖα καὶ ἀπαραίτητα. Ἡ μετ' ἐξαιρέτου ζήλου, ἀφοσιώσεως καὶ εὐσυνειδησίας ἐκτέλεσις τῶν καθηκόντων των, τοῦ ἐκλεκτοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ὡς καὶ τῶν ἀσχολουμένων εἰς τὰ Γραφεῖα, ἡ ἀρτία ὁργάνωσις τῶν ὑπηρεσιῶν του καὶ τὸ ἀκέραιον ἥθος αὐτῶν ἐπιβάλλει τὴν ἀπονομὴν δικαίου ἐπαίνου διὰ τὸν ὁποῖον παρακαλεῖ τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν ὅπως ἐκφράσῃ μεθ' ἡμῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14ῃ Μαρτίου 1988
Ἐπιτροπὴ

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

1)

Η ΑΚΑΔΗΜΑΙΑ ΑΘΗΝΩΝ. ΠΡΟΕΔΡΟΣ Κος Γ. ΜΕΡΙΚΑΣ

Ἐπ' εὐκαιρία τῆς Ἑθνικῆς Ἑορτῆς 25ης Μαρτίου 1821 ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν ὠμίλησεν πανελληνίως καὶ μετέδωσε ἀγγέλματα Χριστιανικῆς πίστεως καὶ ἐθνικῆς ἐξάρσεως, ζηλευτὰ δι' ὅλον τὸν Ἑλληνικὸν κόσμον τὸν θρησκεύοντα καὶ μὴ.

Σὲ μερικὲς στιγμὲς τῆς ὠριαίας ὁμιλίας του ἔμενε ὁ ἀκροατὴς μὲ τὴν ἐντύπωσιν πῶς ἦταν ἕνας Ἱεράρχης εἰς τὸ Δεσποτικὸν μὲ τὴν βαθύτατα χριστιανικὴν ὁμιλίαν του, ἡ ὁποία ἦτο πλήρης χριστιανικῆς ὁμολογίας καὶ ἐθνικῆς ἐξάρσεως. Καὶ ἄλλη φορὰ ἡ στήλη αὐτὴ ἐξύμνησεν τὸν κον Μερικαν, ὅταν ἐνεθρονίζετο ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ ἐφέτος, καὶ ἐξεφώνει τὸν πανηγυρικὸν του λόγον, χαρακτηρίσας αὐτὸν ἀληθῆ χριστιανὸν ὁμολογητὴν. Ἐν ταῖς ἡμέραις ποῦ διέρχεται ἡ πατρίς μας, ἀρνήσεως, ὀρθολογισμοῦ καὶ ἀπιστίας, ἡ ὁμιλία τοῦ Προέδρου ἦταν Ὕψος ἐν «αὐχμηρῷ» Τόπῳ. Εἰς αὐτὴν τὴν φοβερὰν πνευματικὴν ξηρασίαν ποῦ ζῶμεν, ἀπετέλεσε ἡ ὁμιλία αὕτη φοβερὸν καταπέλτην κατὰ τῆς κενῆς κεφαλῆς τῶν ἀπίστων.

2)

ΑΙ ΧΑΜΕΝΑΙ ΔΥΟ ΝΕΑΝΙΔΕΣ (11-12 ΕΤΩΝ) ΕΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ

Εὐρέθησαν ὕστερα ἀπὸ δύο ἕως τριῶν ἡμερῶν ἀγωνίαν τῶν οἰκείων των, μετὰ Νεαρῶν, καὶ ὠμολόγησαν ὅτι ἔζησαν μετὰ τῶν φίλων των σαρκικά, αὐτὸ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας των! Καὶ ὠμολόγησαν, ἐνώπιον τοῦ Εἰσαγγελέως τὰ διατρέξαντα, ἄνευ ἐλαχίστης ἐντροπῆς!!

Φοβερὸν τὸ θέαμα τῆς σημερινῆς νεολαίας ποῦ φθάνει εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἡθικῆς καταστροφῆς. Τί θὰ ἀπογίνει ἡ Ἀγία Πατρίς; Ὑστερα ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν μ' αὐτὸ τὸ τέρας τοῦ πανσεξουαλισμοῦ ποῦ κατατρώγει τὰ Ἑλληνικά νειάτα καὶ μάλιστα εἰς αὐτὴν τὴν ἄωρον νεανικὴν ἡλικίαν, φθάνομεν τὴν αὐτοκαταστροφὴν!

Οἱ γονεῖς πρέπει νὰ ἀνασκουμπωθοῦν καὶ ἴδουν τί πρέπει νὰ γίνη διὰ νὰ ἀντιμετωπισθῇ αὐτὸς ὁ ἐκφυλισμός.

3)

ΘΕΙΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ ΠΟΥ ΠΛΑΙΣΙΩΝΟΥΝ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ

Ἐκτὸς τῆς πανάγνου Μητρός Του, ἡ ὁποία παρευρίσκετο παντοῦ, τόσο κατὰ τὴν Σταύρωσιν ὅσον καὶ τὴν Ἀνάστασιν, ἔχομεν καὶ ὅλας τὰς Μυροφόρους, αἱ ὁποῖαι ἀκολουθοῦν τὸ Δράμα τοῦ Ἰησοῦ καὶ εἶναι περίπου πλησίον εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς Του. Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἡ ὁποία κατηξιώθη νὰ ἀκούσῃ τὸν Κύριον Ἀναστάντα νὰ προσκυνήσῃ Αὐτὸν καὶ νὰ ἀκούσῃ ἀπ' Αὐτὸν «Μὴ μοῦ ἄππου, οὕτω ἀναβέβηκα πρὸς τὸν Πατέρα Μου». Ἡ Σαλώμη, μήτηρ τῶν Υἱῶν Ζεβεδαίου Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου, Ἰωάννα Χουζᾶ Ἐπιτρόπου Ἡρώδου, ἡ Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ. Μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν δυνάμεθα νὰ ἀριθμήσωμεν τὸν Ἰωσήφ, εὐσχήμονα βουλευτὴν ἀπὸ Ἀριμαθείας, καὶ τὸν Νικόδημον, μέλος τοῦ Συμβουλίου, ποῦ ἔδωκε ἀρνητικὴν ψήφον διὰ τὴν καταδίκην τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸν Κεντυρίωνα (Ἐκατόνταρχον), Λογγίνον ποῦ ἰδὼν τὸν «σεισμὸν καὶ τὰ γενόμενα» ὠμολόγησε «Ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς ἦν οὗτος» καταξιωθεὶς καὶ τοῦ μαρτυρικοῦ στεφάνου, ἐορτάζεται δὲ τὴν 16ην Ὀκτωβρίου. Ἐπίσης ὁ Σίμων ὁ Κυρηναῖος (Ἐκ διασπορᾶς τῶν Ἑβραίων ἐν Κυρήνῃ) ὅστις ἡγγαρεύθη νὰ ἄρῃ τὸν Σταυρὸν καὶ ὁ ὁποῖος ἦτο πατὴρ Ἀλεξάνδρου καὶ Ρούφου.

4)

ΥΠΟΓΕΝΝΗΤΙΚΟΤΗΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Εἶναι θλιβερόν τὸ φαινόμενον τῆς ὑπογεννητικότητος εἰς τὴν Ἑλλάδα! Ἡ Ἑλλὰς ἡ ὁποία ὑπῆρξε μήτηρ τῶν Φώτων καὶ τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως εἰς ὅλον τὸν κόσμον, νὰ ἐμφανίζεται σήμερον μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς ὅτι εἶναι ἡ πρώτη ἡ ὁποία ἔχει αὐτὴν τὴν ἐκπληκτικὴν πληθυσμιακὴν ἀραίωσιν! Ἀλλὰ, ἀντίθετα, οἱ γείτονές μας μὲ ἐπικεφαλῆς τοὺς Τούρκους ἔχουν ὑπεργεννητικότητα!

Τὸ μεγάλο εὐτύχημα ἡμῶν εἶναι πῶς ἐμεῖς οἱ πιστοὶ ἐν Χριστῷ μετὰ φόβου καὶ τρόμου ἀντιμετωπίζομεν πάντα τὸ θέμα αὐτὸ διότι γνωρίζομεν ὅτι ὁ γάμος τίμιος καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος κατὰ τὸν Θ. Παῦλον, καὶ ὅ,τι εὐλογήσει ὁ Θεὸς ἔχει καὶ τὴν πιστὴν ἐφαρμογὴν του! Δι' ἡμᾶς δὲ τοὺς ΓΟΧ

Ἑλλάδος παίρνομεν βραβεῖον ἀριστείας. Αὐτὰ ἄς τὰ βλέπει ἡ παρούσα Κυβέρνησις διότι ἐκτὸς τῶν ἄλλων χριστιανικῶν ἀρετῶν ποῦ ἐμφανίζομεν ἔχομεν καὶ τὴν ὑψίστην ἀρετὴν τῆς πολυτεκνίας.

5)

ΠΡΟΣΥΜΦΩΝΟΝ ΠΡΟΚΑΘΗΜΕΝΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

Πολύ θόρυβος γίνεται γύρω ἀπ' αὐτό τό συμφωνο τῆς ἐκχωρήσεως τῶν Μοναστηριακῶν γαιῶν καὶ κτημάτων εἰς τό κράτος ὑπὸ ὠρισμένους ὁρους, καὶ μέχρι σήμερον ἐν μηνὶ Ἀπριλίῳ οἱ ἡγούμενοι τῶν Μοναστηρίων δέν ἔστειλαν εἰς τόν προκαθήμενον τὰς ἐξουσιοδοτήσεις ποῦ ἔπρεπε διὰ τὴν ὀριστικὴν ὑπογραφὴν (γράφει ὑποδούλωσιν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τό Κράτος).

Μόλις τό ἐν τρίτον τῶν Μοναστηρίων, ὡς ἰσχυρίζεται, δέχεται αὐτὴν τὴν ὑποταγὴν, ἐνῶ τὰ δύο τρίτα, στεντωρία τῇ φωνῇ ἀναφέρουν ΜΟΛΩΝ ΛΑΒΕ. Ἐλα νὰ τὰ πάρης προβάλλοντες τὴν «Πυγμὴν των». Ἀλλὰ ἐρωτῶμεν, θὰ μπορέσωμεν μέχρι τέλους νὰ ἀντιστοῦμεν εἰς τόν Καίσαρα; Ἄν τὰ κατὰφέρουν, ἀσχέτων συνεπειῶν, σ' αὐτοὺς ἀξίζει ἓνα μπράβο θὰ εἶναι καὶ αὐτό μία μαρτυρία νὰ ποῦν εἰς τόν Ἀντίοχον τόν Δ' τὸν ἐπιφανῆ ««Ὑγια κρέατα, οὐκ ἐσθίομεν» (Μακκαβαῖοι). Ἄς ἀναμένομεν τὴν συνέχειαν!-

6)

ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΕΚ- ΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑ- ΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ στήλη αὕτη εὐχαρίστως δημοσιεύει τὴν οικονομικὴν κίνησιν τοῦ Ταμείου τῶν ΓΟΧ Ἑλλάδος διὰ νὰ γίνῃ κτῆμα τοῖς πᾶσι ὅτι εἰς τὸν τομέα αὐτόν οἱ διευθύνοντες τὴν οικονομικὴν κατάστασιν εὐρίσκονται εἰς ἀπόλυτον ἀρμονίαν μετὰ τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν ποῦ ἔχει ἡ ὑπαρξὶς του.

Αἱ σχεδὸν μηνιαῖαι συνεδρίαὶ των ἀποδεικνύουν, τὸ ζωντανὸν ἐνδιαφέρον τῶν ἀπαρτιζόντων τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, ποῦ, μετὰ ἐπικεφαλῆς τὸν Πρόεδρόν του Μητροπολίτην κ.κ. Γερρόντιον χωρεῖ ἀπὸ εὐλογίαν εἰς εὐλογίαν.

Αἱ ἐπιτυχεῖς δικαστικαὶ ἐκβάσεις κατὰ τῶν πολέμιών του, εἶναι ἐκδηλὰ σημεῖα τῆς ὀρθῆς πνευματικῆς του εὐρωστίας, τὸ δὲ διαχειριζόμενον χρηματικὸν ἔχει τὴν πρέπουσαν χριστιανικὴν ὑγιᾶ θέσιν. Ἐκτὸς τῆς κηροπλασίας καί, τῆς ἐκδόσεως τῶν Ἡμερολογίων ἐκ τῶν πόρων του, ταῦτα διχειρίζεται μετὰ ἀπόλυτον οικονομίαν καὶ σύνεσιν, τηρῶν ἐν

ταυτῷ καὶ τὴν γραμμὴν τοῦ ἀειμνήστου Θ. Μαριόλη ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ὁποίου, κατὰ τρόπον ἐπιστημονικόν, διατηροῦνται βιβλία Τετάρτης Κατηγορίας.

Οἱ ἀκολουθήσαντες τὴν γραμμὴν τοῦ μακαριστοῦ Θεοδώρου κατὰ τρόπον χριστιανοπρεπῆ καὶ μετὰ φόβον Θεοῦ διαχειρίζονται τὰ περιουσιακὰ στοιχεῖα μετὰ πᾶσαν φειδῶ καὶ συντηρητικότητά. Ὁ Κύριος ὁ ἐτάζων καρδίας καὶ νεφρούς ἄς ἴδῃ ἐν ἱλέῳ ὁμματι τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον διεξάγεται.

Γράφονται αὐτὰ εἰς ἀπάντησιν ὠρισμένων κακοβούλων, ἰδίᾳ ἐκ Γόρτυνος τὰ ὁποῖα γέμουν μικροπρεπείας καὶ ἀναληθείας.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Ἀρτεμίου Κορυδαλλοῦ

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἀρτεμίου Κορυδαλλοῦ τρισυπόστατος οὖσα, τὸ δεξιὸν παρεκκλήσιον αὐτῆς τιμᾶται ἐπὶ τῷ ὀνόματι τῶν ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων ἐν Σεβαστείᾳ μαρτυρησάντων, καὶ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ μακαριστοῦ Ἀρτεμίου Νοδάρᾳκη, τοῦ ἱερομονάχου οὗ καὶ κτήτορος τῆς Μονῆς, καὶ τῆς σεβαστῆς Μακρίνης, τιμᾶ καὶ δοξάζει τοὺς ἁγίους τεσσαράκοντα μάρτυρας, μετὰ ἰδιαίτεραν αἴγλην καὶ ὁμολογίαν. Οὕτω καὶ ἐφέτος μετὰ διάδοχον τῆς μακαριστῆς Μακρίνης, τὴν ἀξίαν ἀδελφὴν Χριστοτύμφην ἐώρτασε τὴν μνήμην τῶν ἁγίων μετὰ τὸν προσήκοντα λατρευτικὸν ζῆλον καὶ ἐνδιαφέρον.

Μετὰ ἐπικεφαλῆς τὸν π. Ἰωάννην Μουρίκην, ἀφ' ἐσπέρας ἐψάλη ὁ μέγας Ἑσπερινός, μετὰ τὰς σχετικῆς ἀρτοκλασίας μετὰ καλλίφωνους δύο ἀγιορεΐτας μοναχοὺς ἱεροψάλτας, καὶ τὸν κύριον Ζήσην Παπαδόπουλον.

Τὴν Κυριώνυμον ἐορταζόμενων Ἀγίων οἱ ἴδιοι ἀναφερθέντες ἱεροψάλται ἐμεγάλυναν τὴν ἐορτὴν ἐν μέσῳ μεγάλου Ἐκκλησιασματος. Ὁ οἰκείος Μητροπολίτης κ.κ. Γερρόντιος λόγῳ μικροῦ κωλύματος δέν παρευρέθη, ὡς διακαῶς ἀνεμένετο. Ἡ λειτουργία διήρκεσεν περὶ τὰς τέσσαρας ὥρας καὶ φίλοι καὶ γνωστοὶ ΓΟΧ ἐξεστράτευσαν διὰ νὰ παραστοῦν εἰς τὴν Ἑορτήν. Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν προσεφέρθησαν ἀναψυκτικά, καθὼς ἐπίσης καὶ νηστήσιμος τράπεζα ἀγάπης ὡς ἐθείζει πάντα ἡ ἁγία μοναστικὴ κοινότης.

Ὅπως ἐτονίσθη ἄλλοτε, γνωστὸς ἱεροκέρυξ τῆς Μητροπόλεως ἐχαρακτήρισεν τὴν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἀρτεμίου ὅτι ἀποτελεῖ «Φάρον προσελκύσεως» ὅχι μόνον εἰς τὸν Χριστὸν ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Γνησίαν Ὀρθοδοξίαν Του τὴν ὁποίαν διασαλπίζει διὰ μέσου τῶν δεκαετιῶν.